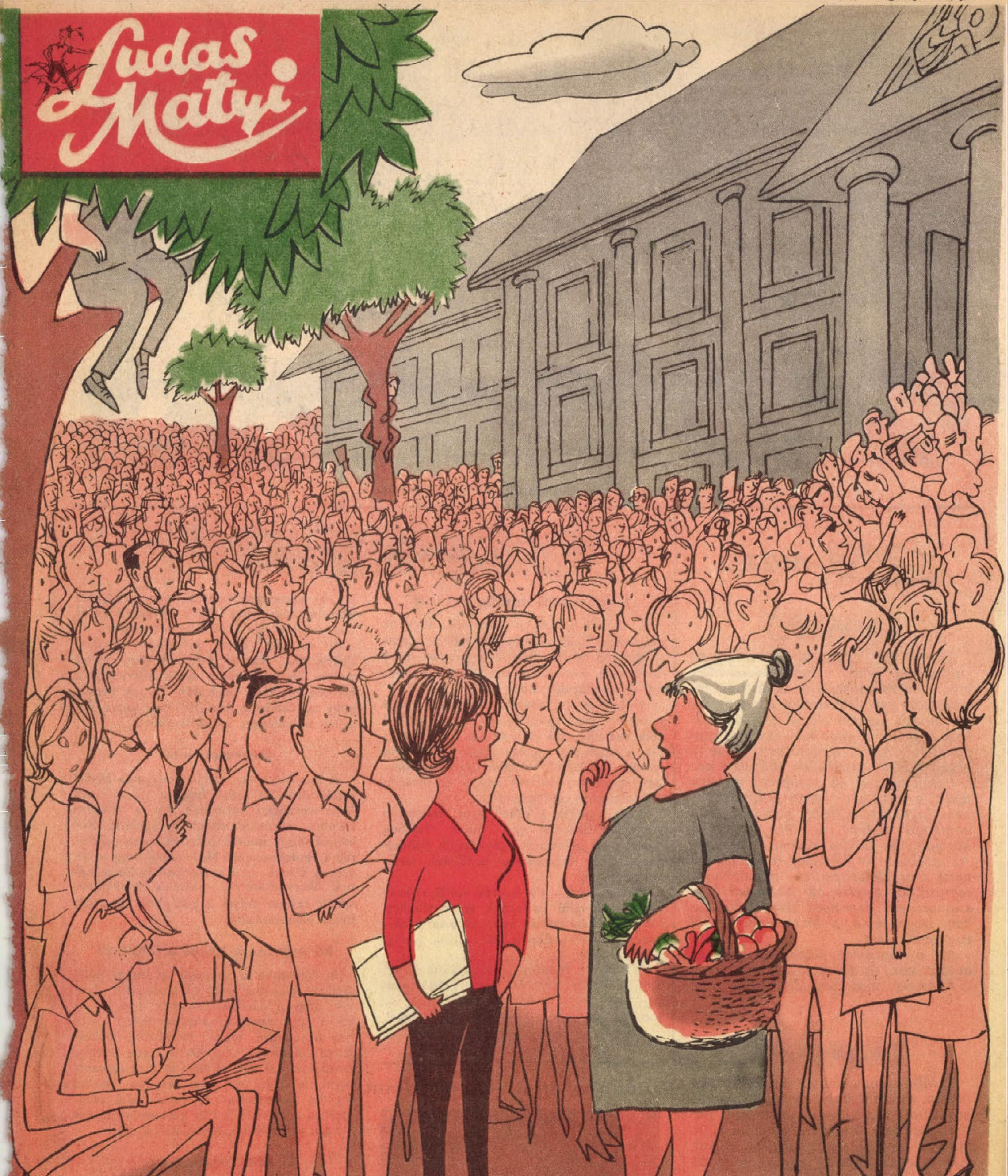
XIX. évfolyam 35. szám Ára: 1 forint 1963. augusztus 29.

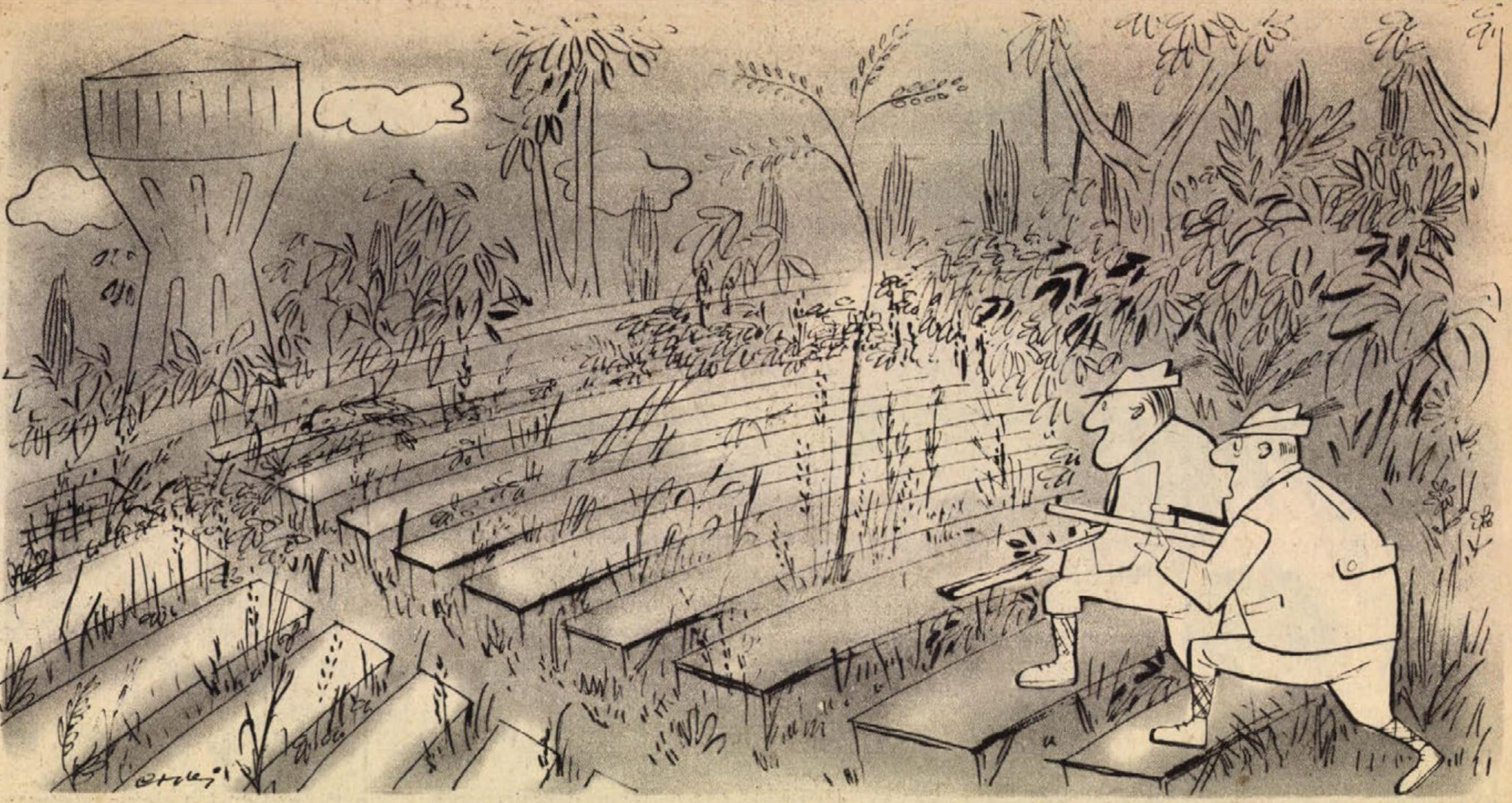
— *Miért ez a tömeg, kislány?*

— *Pótfelvételt hirdetett az egyetem, és kiderült, hogy nem öt, hanem nyolc hely van.*

Vasvári Anna rajza

Külföldi vadászok figyelem!

Erdei Sándor rajza

Vadásszon a margitszigeti szabadtéri színpadon!

tarka NOTESZ

A siker titka

Láttam egy oktató filmet, amely az autóbuszon való helyes közlekedést volt hivatva propagálni. A kisfilm főszereplője egy fiatalember, aki nem fogódzkodik, hanem eléggé el nem ítélhető módon ki akar kezdeni egy szép nővel. Fixírozza, rámosolyog, ámde a hölgy ridegen viselkedik, dühösen néz a fiatalemberre. Az autóbusz hirtelen fékez, a férfi, aki – mint említettük – nem fogódzkodik, fejjel nekiesik a kapaszkodó rúdnak, és látni, amint a homloka az ütődés közben szikrázik. Az autóbusz tovább megy, a fiatalember most már előírásszerűen fogódzkodik, rámosolyog a nőre, aki kedvesen viszszamosolyog, és a néző biztos lehet abban, hogy ebből a biztató mosolyból ismeretség lesz.

Mi a tanulság? Kapaszkodjunk az autóbuszon, és akkor a legszebb nővel is könnyen megismerkedhetünk.

Megelégedettség

Találkoztam azzal az emberrel, akit bátran nevezhetünk abszolút megelégedettnek. A találkozás pénteken történt egy totó-lottó bolt kirakata előtt, ahol az illető jólesően kacagni kezdett. Akkor tették ki az öt számot, és ez derítette jókedvre.

– Nyert? – kérdeztem tőle, kicsit irigykedve.

– Dehogy! Két éve ugyanazt az ötöt ikszelem és mindig lefogadom önmagammal, hogy a lottó képtelen eltalálni az én öt számomat. Most is nyertem. Egyet sem találtak el!

(sti)

Ezt olvastuk

A számokkal mindig baj van

A Hétfői Hírekben olvastuk, hogy az alsózsolcai Épületelemgyár – többek között – 360 000 vasúti aljat is gyárt, és ez a mennyiség 2700 kilométer hosszú vasútvonal építéséhez elegendő.

A biztonságos vasúti közlekedés szempontjából kissé nyugtalanító ugyan, hogy a cikk szerzője csak hét és fél méterenként rak a sínek alá egy-egy ilyen vasbetonból készült „talpfát", vitathatatlan azonban, hogy módszere jelentős anyag- és energiamegtakarítást eredményez.

Amit azonban a réven nyer, elveszti a vámon. Cikkének egy másik részében ugyanis 90 kilométeres távvezeték építéséhez 450 000 betonoszlop beállítását tartja szükségesnek.

Amennyiben a távvezeték építői ragaszkodnak újságíró kollégánk számvetéséhez, húsz centiméterenként telepítik majd a távvezeték tartó oszlopait. Ez aligha gazdaságos eljárás.

A Magyar Nemzet „Gyapotköztársaság" című cikkében olvastuk, hogy Üzbégisztánban tíz nagy víztárolót létesítenek – 500 000 köbkilométer befogadóképességgel. Elképesztő méretű víztárolókról lehet szó, ha tekintetbe vesszük, hogy a Balaton vízmennyisége 1800 millió köbméter körül van, tehát a két köbkilométert sem éri el. A 445 000 négyzetkilométer területű Üzbégisztán egész felszínét 1125 méter mélyre kellene leásni, hogy elférjenek a cikkben szereplő víztárolók. Bízunk benne, hogy az üzbégek nem járulnak hozzá hazájuk mélytengeri átalakításához.

Régészeti lelet

A Népszava egy telefonbejelentés körüli izgalmakról írt azzal, hogy a tűzszerészek lázas sietséggel hajszolták egy, a világháborúból származó eltűnt *ágyúgolyót*. Reméljük, hogy miután fellelték, beszolgáltatták a Hadtörténelmi Múzeumba, hogy a régészeti értékű lelet a törökdúlás korszakának ökörvontatásos, szakállas csatakígyói között kapjon helyet a középkori tüzérségi lőszer bemutatására.

Mi mindenre képes a lángész?

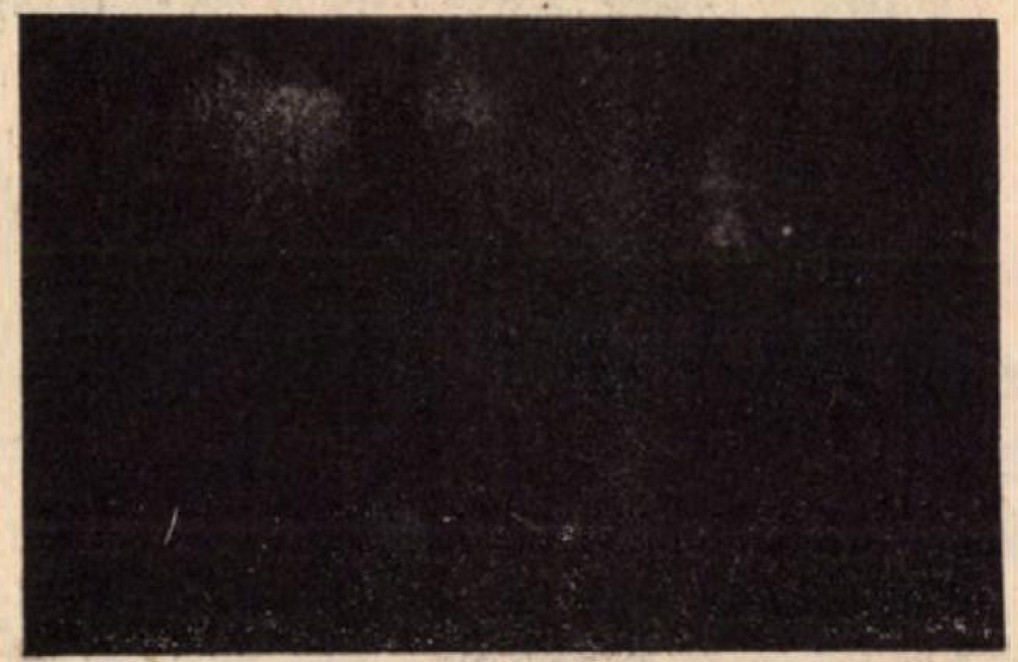
A Népszava a snurozás nevezetű játék eredetét taglalva arról világosítja fel olvasóit, hogy a *középkorban* még nem ismerték a négy számtani *alapműveletet*. Valóban figyelemre méltó, mondhatni emberfeletti munkát végezhetett ezek szerint Euklidész, aki nem ismerte még az egyszeregyet, de ezzel mit sem törődve sikerrel foglalta rendszerbe Stoicheia című munkájában a matematika és geometria elemeit – vagy 300 évvel időszámításunk előtt.

Öszvér-fogalmazás

Az Esti Hírlap augusztus 6-i számának Búcsú című cikkecskéjében ezt olvastuk: „Anno 1963-ban". Namármost: vagy *Anno 1963*, vagy pedig *1963-ban*, illetve *Az 1963. évben*. A cikkíró azonban a középutas megoldás híve, és egybegyúrja a latint a magyarral. Dicséretes kezdeményezés ez, in nomine istennek.

Dr. Árgus

Az utolsó falu is villanyt kapott

– Gyere be, anyjuk, ilyet még nem láttál: rövidzárlat!

NEVELŐ PLAKÁT

Fültanúk vallomása szerint a hatos villamoson csúcsforgalomban a következő párbeszéd hangzott el:

KALAUZNŐ: Mutassuk fel a jegyeket!

UTAS: Fogja!

KALAUZNŐ: Ez lejárt!

UTAS: Lejárt az esze tokja! Ha nem lát jól, vegyen fel szemüveget.

KALAUZNŐ: Fogja be a száját, ha nem ért hozzá. Ez lejárt! Vagy fizet, vagy leszáll!

UTAS: Itt az ötven fillérje. Költse patikára.

*

Az ilyen hang ellen csak az udvariasságra való felhívás segít. Meg is jelennek sebtiben jó modorra ösztökélő plakátok. Megtudtuk, hogy az udvariasság elősegíti a közlekedés gyorsaságát, és ami legfontosabb: „Kölcsönös udvariasság — kölcsönös előny."

Nem maradt pusztába kiáltó szó a felhívás. Egy hét múlva a villamoson a következő párbeszédet lestük el:

KALAUZNŐ: Kedves utasok, bocsánat a zavarásért. Ha nincs jobb dolguk, kérem, mutassák fel jegyeiket.

UTAS: Tessék parancsolni.

KALAUZNŐ: Sajnálattal kell közölnöm, hogy szabályzatunk értelmében ennek érvényessége lejárt.

UTAS: Lejártnak tekinthetem az ön szellemi képességeinek velejét. Méltóztassék szemüveget illeszteni becses orrára, miután tengerkék szemének látása az idők múlásával csökkent.

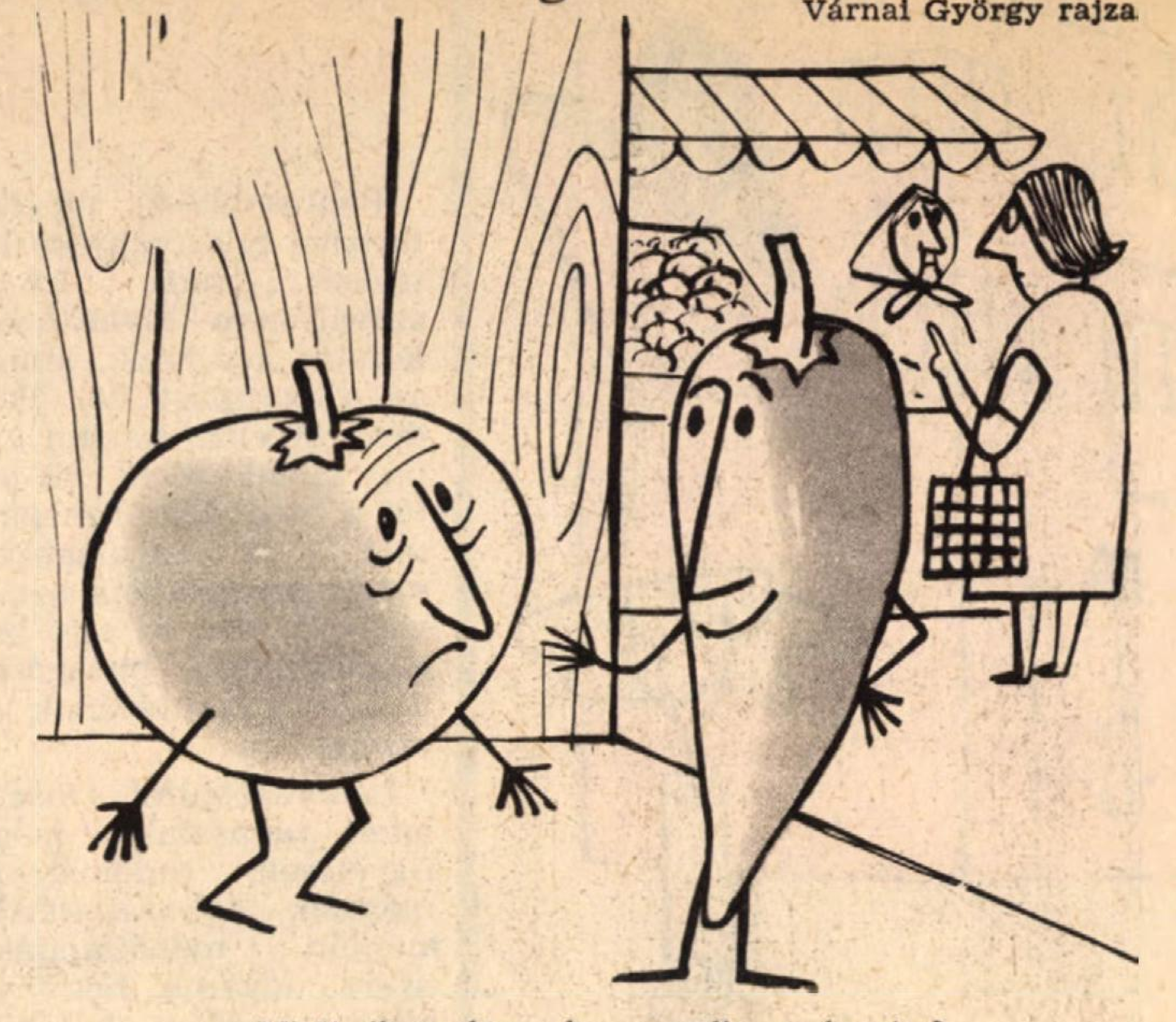
KALAUZNŐ: Szíveskedjék hallgatásba burkolózni. Szabad legyen önt két alternatíva elé állítanom: vagy méltóztassék jegyváltási kötelezettségének eleget tenni, avagy folytassa gyalogszerrel útját. Bátorkodom megjegyezni, hogy az orvostudomány mai állása szerint a gyaloglás áldás a szervezetnek.

UTAS: Indítványát köszönettel elfogadom, és az első megoldást választom. Parancsoljon, itt az ötven fillérje. A pénzösszeg felhasználását illetően azt javasolnám, kegyeskedjék azt bármelyik állami gyógyszertárban az SZTK orvosa által az ön számára írt recept beváltására fordítani.

S. A.

Szállítási gondok

Várnai György rajza

– Mitől ilyen löttyedt, paradicsom kartárs?
– Mitől? Gyalog jöttem fel Pestre!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KEDVES LUDAS MATYI!

Bizonyára másoknak is feltűnt már, hogy a legtöbb külföldi film feliratozása, enyhén szólva, nem tökéletes. Előfordul, hogy 8—10 éktelen hiba van a szövegben, és ilyenkor az ember nem tudja eldönteni: bosszankodjon-e, vagy inkább nevessen? Ami engem illet, burleszknél nevetni szoktam, komoly darabnál pedig bosszankodni.

Így legutóbb elég sokat bosszankodtam a „Korzikai testvérek"-nél, valamint „A lány és az államügyész" című nyugatnémet filmdrámánál, ahol már a főcímben is r e n d e z e t e olvasható r e n d e z t e helyett.

Egyébként az a tervem, hogy veszek egy óriási piros ceruzát, és ezentúl majd jó vastagon aláhúzom a vásznon a helyesírási hibákat, mert ez a módszer remekül bevált a kisfiamnál az általános iskolában.

Egy mozilátogató

CSÓK A PADON

A znap délelőtt éppen Boldizsár Iván kitűnő könyvét, a „Rokonok és idegenek" c. franciaországi útinaplót olvastam, s amíg a testem egy kényelmes karosszékben pihent, lélekben én is a párizsi Konvenció tér egyik padján pihentem.

Hogy ott mit láttam? Illetve mit látott Boldizsár Iván? Idézek a könyvből:

„A pad túlsó oldalán két nyugdíjas ült, az egyik fogatlan, kenyeret majszol, tördösi a hosszú, vékony zsemlekenyér darabjait, lassan, komótosan rágcsálja... A másik öreg újságot olvas, szemébe húzza ernyős sapkáját... Kissé ferdén ülök, hogy a majszoló nyugdíjas nyugalmát élvezhessem, meg ne zavarjam a fiatal párt, aki mellém telepedett. Egyébként se zavartatják magukat, összetapadnak egy olyan csókban, amelyre ifjú koromban Hunyady Sándor azt mondta, nem is csók, hanem szájműtét. Igaz, hogy talán ő sem látott ilyesmit délelőtt fél tizenegykor, napsütésben egy téren..."

Hát igen — sóhajtottam fel —, ez Párizs! Ah, Párizs! Szajna-part, Champs Elysée, Notre Dame, Montmartre!...

Nagy sóhajjal letettem a könyvet, aztán felálltam a karosszékből, és nagyokat nyújtózva, kimentem egy kicsit levegőzni az erkélyre.

S akkor megláttam őket!

Egy padon ültek, és csókolóztak. Mint Párizsban. Egymásba bújva, önfeledten csókolóztak. Fényes nappal, mindenki előtt, mindenki szemeláttára. A mellettük levő padon egy öreg nénike horgolt, a közelben levő homokozóban gyerekek játszadoztak... Még mindig csókolóznak? Még mindig. Akár csak Párizsban!

Önkéntelenül is ránéztem az órára. Fél tíz. Délelőtt fél tíz. Tehát nálunk már egy órával korábban csókolóznak szabadtéren, publikum előtt.

Ah, Budapest! — sóhajtottam föl magamban. — Duna-part! Halászbástya! Akácfa utca! Ferencváros!...

Körülöttük zajlott az élet, de ők nem törődtek senkivel és semmivel. Csak csókolóztak.

Úgy bizony!

Arra gondoltam, miközben az erkélyen álldogáltam, hogy vajon hány szakember járt ez ügyben Párizsban, tanulmányozni a kapitalizmust, természetesen hivatalos kiküldetésben? Vajon hányan utaztak tanulmányútra, természetesen államköltségen? Mindegy. Fő az, hogy utolértük Nyugatot, sőt el is hagytuk, és ma már ugyanazzal a fejlett technikával csókolózunk fényes nappal, mindenki szeme láttára, mint odakünn, a kapitalizmusban. Az illetékes szakemberek kitűnően dolgoztak. Ma már nem kell Párizsba menni, ha valaki fényes nappal csókolózó szerelmeseket akar látni...

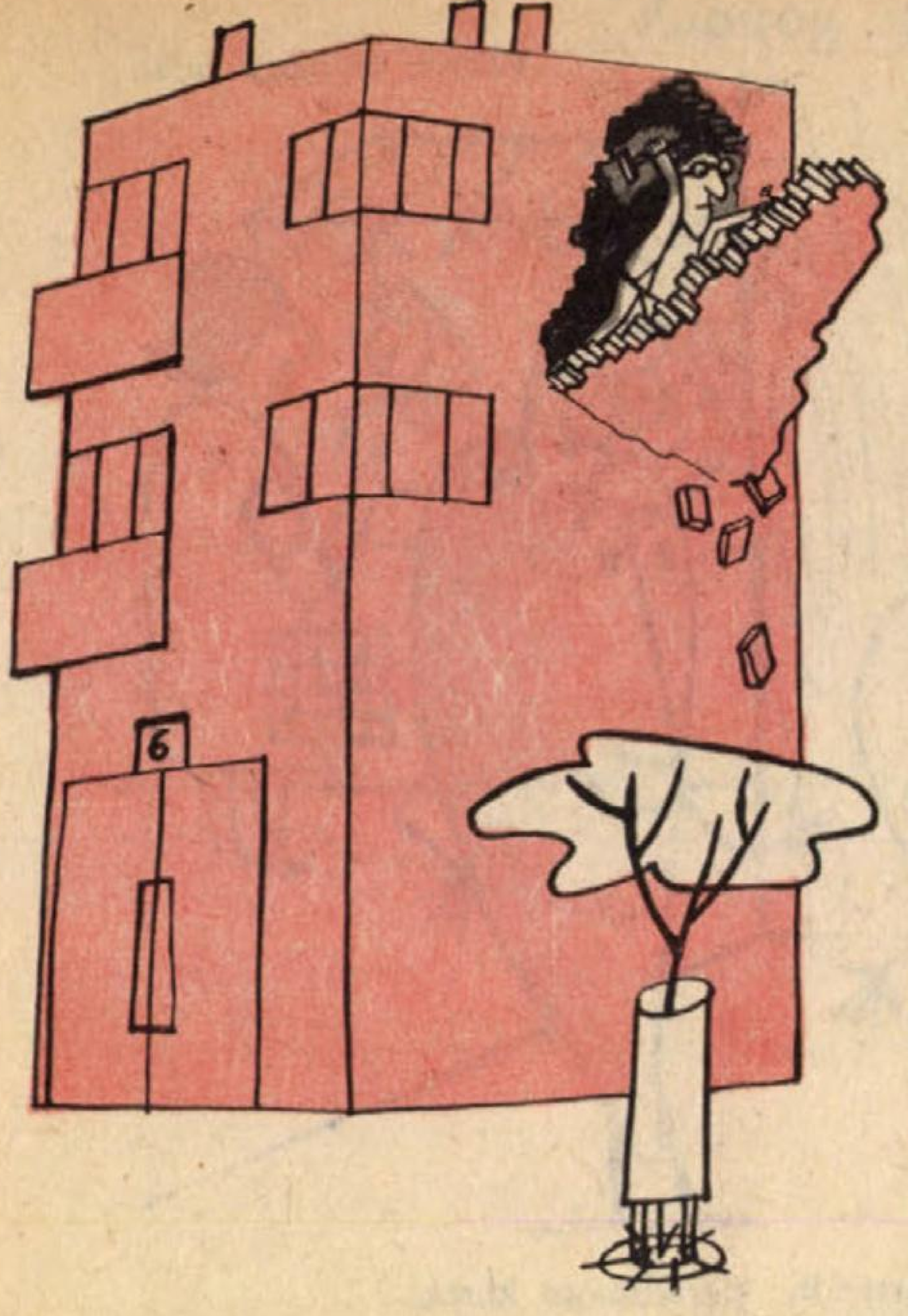
Természetesen nem ülhetünk a babérainkon... Nemcsak ezen a téren kell utolérnünk Nyugatot. Odakünn kulturáltabb a kereskedelem, a vendéglátóipar, nagyobb a választék az iparcikkekben... Hogy csak néhány példát említsek...

Hát igen... Lehet... Lehetséges... De egyszerre mindent nem lehet... Egyelőre elégedjünk meg azzal, hogy ma már nálunk is nyilvánosság előtt csókolóznak a szerelmesek, fényes nappal, délelőtt fél tízkor.

Ez is valami.

Mikes György

Az új lakás

Slágerénekes

AJTÓCSAPÓ AUTOMATA

Pontosabban meghatározva találmányom lényegét... hát... izé... szóval nem olyan szerkezetre gondolok, amely az ajtócsapást önműködően elvégzi, hanem éppen ellenkezőleg. Az ajtót a csapódástól megkíméli, de ugyanakkor mégis szolgáltatja azt a valamit, ami az ajtó becsapásának, bevágásának, bedurrantásának az eszenciája.

Laboratóriumi kísérletek, tapasztalati megfigyelések, tudományos mérések és számítások alapján megállapítást nyert ugyanis, hogy az ajtók csapódása (különösen, ha az csapkodásból ered) mind magában az ajtóban, mind annak zárában, mind annak vasalásában, mind annak tokjában, sőt mind, amelyben foglaltatik tokostul — a falban, avagy bármely más anyagban, ahol éppen létezik, jelentős károkat okoz.

Másoldalú tudományos vizsgálatok viszont bebizonyították, hogy a kultúrember elemi szükséglete az ajtócsapás. Mert, miként is fejezhetné ki jobban nagyságát, rangját, tekintélyét, karakánságát a kultúregyén, ha nem azáltal, hogy az autóból kiszállva, bevágja, berúgja annak ajtaját?

Vagy nézzük a civilizált ember családi életét, ahol adódnak olykor bizonyos nézeteltérések. Ilyen esetekben a primitív népek beszélgetésekkel, fárasztó vitákkal keresik a megoldást. Mert náluk nincs ajtó. Nálunk azonban van. Tehát egyszerűen bevágjuk, hogy hullik körülötte a vakolat, és többet ér ez minden szónál.

Az ajtócsapkodás legfőbb területe azonban a hivatal. Különösen az ügyfél számára nélkülözhetetlen eme művelet, amikor távozik az illetékestől, és úgy szeretné kifejezni elismerését,

hogy az mégse merítse ki a durva becsületsértés kritériumát. (A hivatali épület állagát ott egye a fene!)

Mindezen tényezőket figyelembe véve a pszichológusoknak egybehangzó szakvéleménye az, hogy az embereket nevelés, figyelmeztetés, vagy akár fenyítés útján leszoktatni az ajtók csapkodásáról — reménytelen, de egyszersmind helytelen törekvés is.

Az ösztönéletnek ez az elfojtása, a spontán tudatreflexeknek ez a megfékezése — gátlások halmazát zúdítaná az emberiségre, és beláthatatlan károkat okozna a civilizált ember kultúrlelkében.

A megoldás azonban roppant egyszerű, nagyszerű s annyira kézenfekvő, ugyanakkor mindenki számára kielégítő, hogy úgyszólván tálcán kínálkozik.

Alapelve (mármint a megoldásnak) az illúzió, vagyis:

Az ajtókat el kell látni a gyerekjátékoknál használatos közönséges durranó patronnal, amely egyszerű és olcsó szerkezet segítségével gombnyomásra működik.

Így — például — az autóból kiszálló karakán tekintély minden fizikai megerőltetés nélkül, és a rendszerint közvagyont képező karosszériát kímélve, a gombocska finom érintése által megkapja a durranást, amely messzehangzóan hirdeti, hogy kicsoda ő, és miért!

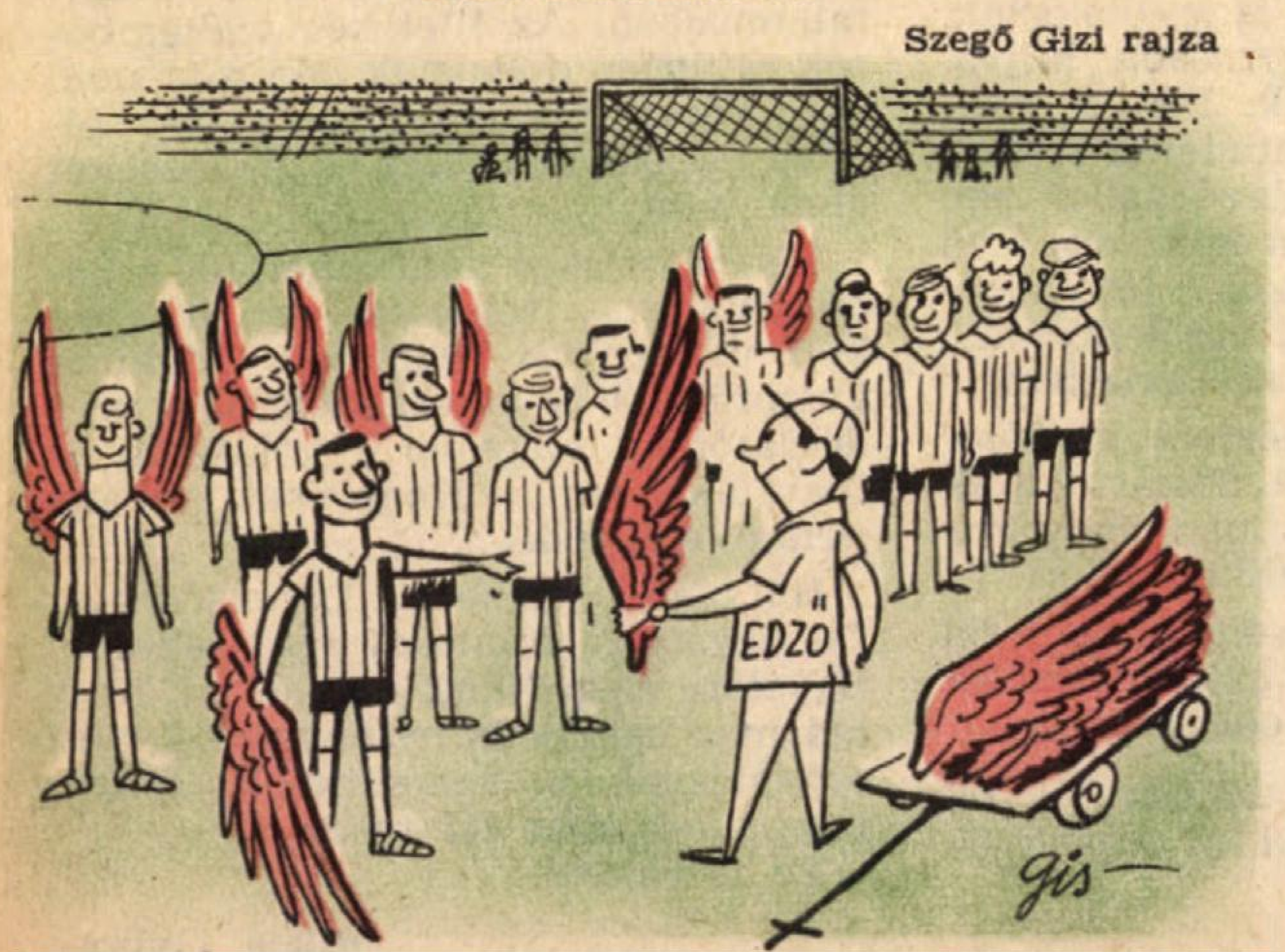
Otthonunkban ízléses kivitelű, olcsó, de hatásos, úgynevezett háztartási durrantót szereljünk föl.

A hivatali szobák ajtóira háromfokozatú gombsort javasolok, természetesen megfelelő táblácskák kíséretében. A távozó ügyfél tehát anélkül, hogy akár az ajtóban, akár annak tokjában és a toknak tokjában, de önnön lelkében is a legcsekélyebb kárt okozná, a megfelelő gomb érintésével kifejezheti az ajtó mögötti illető számára aktuális kívánságát.

Sólyom László

Szó szerint...

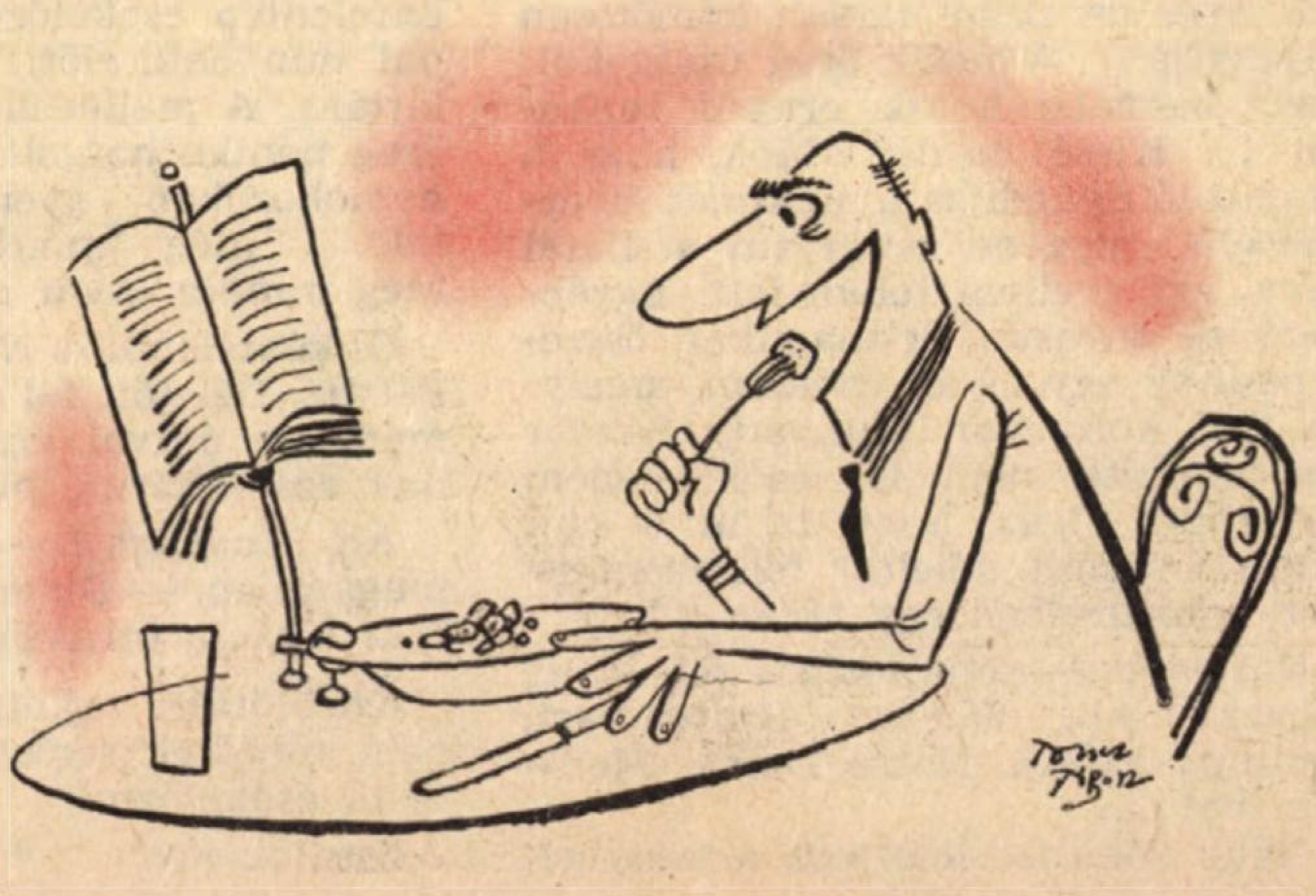
Szegő Gizi rajza

„... a csapat szárnyakat kapott..."

Detektívregény

Toncz Tibor rajza

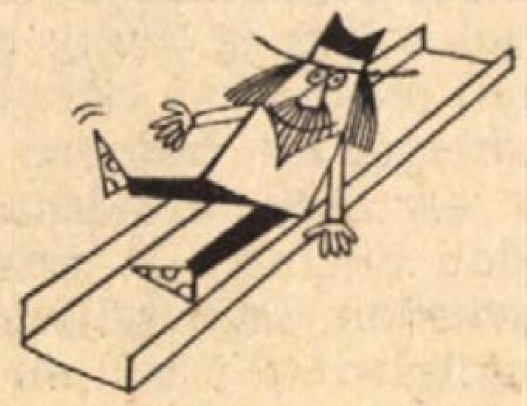
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„MESÉS JÁTSZÓTÉR"

A fenti címet viselte egy kis közlemény a sajtó hasábjain, amelyhez néhány szerény megjegyzést szeretnék fűzni. No de először lássuk magát a tudósítást:

„Budapest legszebb játszótere a gellérthegyi jubileumi parkban épül fel. A csúszdát és a bujkálót művészek tervezik, a medencébe állatfejes vízköpők továbbítják majd a vizet, a falba süllyesztett ivókutat művészi domborművekkel borítják, és ugyanott óriási kő földgömböt helyeznek el, ezen a földrészek ábrái fémből lesznek. A tér fölé hat méter magas fém szélkakast építenek."

Nos, én már a legelső kitételt is némi aggodalommal fogadtam, tudniillik, hogy a csúszdát és a bujkálót művészek tervezik. Vajon miféle művészek is lehetnek ezek?

Csúszó művészek, vagy bujkáló művészek? Nem tehetek róla, de nekem valahogy megnyugtatóbban hangzana, ha mondjuk, Kovács Peti IV/b. osztályos tanuló tervezné a két izét, akkor biztosabb volnék benne, hogy a csúszással és a bujkálással jó ideig nem lesz fennakadás.

Ami a medence állatfejes vízköpőit illeti, azok ellen nincs különösebb kifogásom, feltéve, ha a medencében nyáron megfürödhetnek majd a gyerekek. Mert a legtöbb parkban bizony kizavarják a gyerekeket a medencékből, mondván, hogy ez itten nem strand! Ami ugyan igaz, de a gyerekek számára egy olyan medence, amibe kánikula idején se szabad belemenni, nem nagy áldás, még akkor sem, ha állatfejes vízköpőkkel van felszerelve.

Az, hogy a falba süllyesztett ivókutat művészi domborművekkel látják el, derék dolog. De ezúton hívom fel az alkotók figyelmét a játszótereken elhelyezett ivókutak szomorú közös sorsára, mármint, hogy előbb-utóbb teljesen el szoktak tömődni, és akkor rendszerint a kutya se törődik velük hónapokig, vagy pedig csak olyan vézna vízsugaracska jön ki belőlük, hogy az ivás valóságos akrobata mutatványszámba megy.

Kő földgömb és hat méteres szélkakas szintén nem árt, ha van. Ám a gyerekek nagyon szeretnek hintázni, sőt labdázni is. És a parkokban mindig sokkal kevesebb a hinta, mint amennyire szükség volna. S a legtöbb srác jóformán akkor futballozik életében először tisztességes fűvön, amikor már felnőtt, és bekerült valamelyik egyesület ifi-csapatába, mert a fővárosi játszótereken a focilehetőség talán még ritkább, mint a fehér holló.

Azt hiszem, végső fokon annál esztétikusabb egy park, mennél jobban érzik magukat ott a látogatók. Ezért ajánlatos volna, ha az illetékesek eme mesésen drága játszótér építésénél messzemenően figyelembe vennék a legfőbb szakemberek, vagyis a gyerekek észrevételeit.

D. F.

Ráfael után szabadon

Gerő Sándor rajza

Nem közölhető kéziratot küldtek:

T. Imre, Sashalom. — T. Endre, Bp. VII., Peterdy u. — H. László, Szombathely. — M. Tibor, Maglód. — Zs. István, Vizslás. — S. Béla, Bp. VIII., Rákóczi út. — T. Imre, Bp. XI., Bogyó u. — T. Mária, Bp. XII., Győri u. — K. L., Bp. VII., Majakovszkij u. — K. Sándor, Kecskemét. — A. Antal, Nyíregyháza. — M. Sándor, Bp. XIII., Kresz Géza u. — D. Béláné, XVIII. — B. István, Bag. — Sz. Erzsébet, XIV., Mogyoródi u. — B. Éva, Bp. XIII., Katona József u. — N. Miklós, Ózd. — K. Pál, Bp. XXI. — P. T., Bp. — J János, Bp. XIII., Visegrádi u. — G. József, Bp. VII., Nefelejts u. — S. Éva, Csepel. — Ö. Pál, Bp. VII., Huszár u. — Sz. Katalin, Hajdúdorog. — K. Béláné, Kaposvár. — Ny. Gábor, Bp. XI., Kosztolányi D. tér. — H. László, Bp. VIII., Népszínház u. — M. Gyula, Bp. VIII., Visi u. — A. András, Debrecen. — Sz. László, Bp. XII., Böszörményi út. — Cs. L., Bp. I., Vérmező u. — K. Antal, Balatonfüred. — K. István, Kaposvár. — M. Katalin, Bp. XII., Agancs u. — V. László, Cegléd.

Hazatérés Bécsből

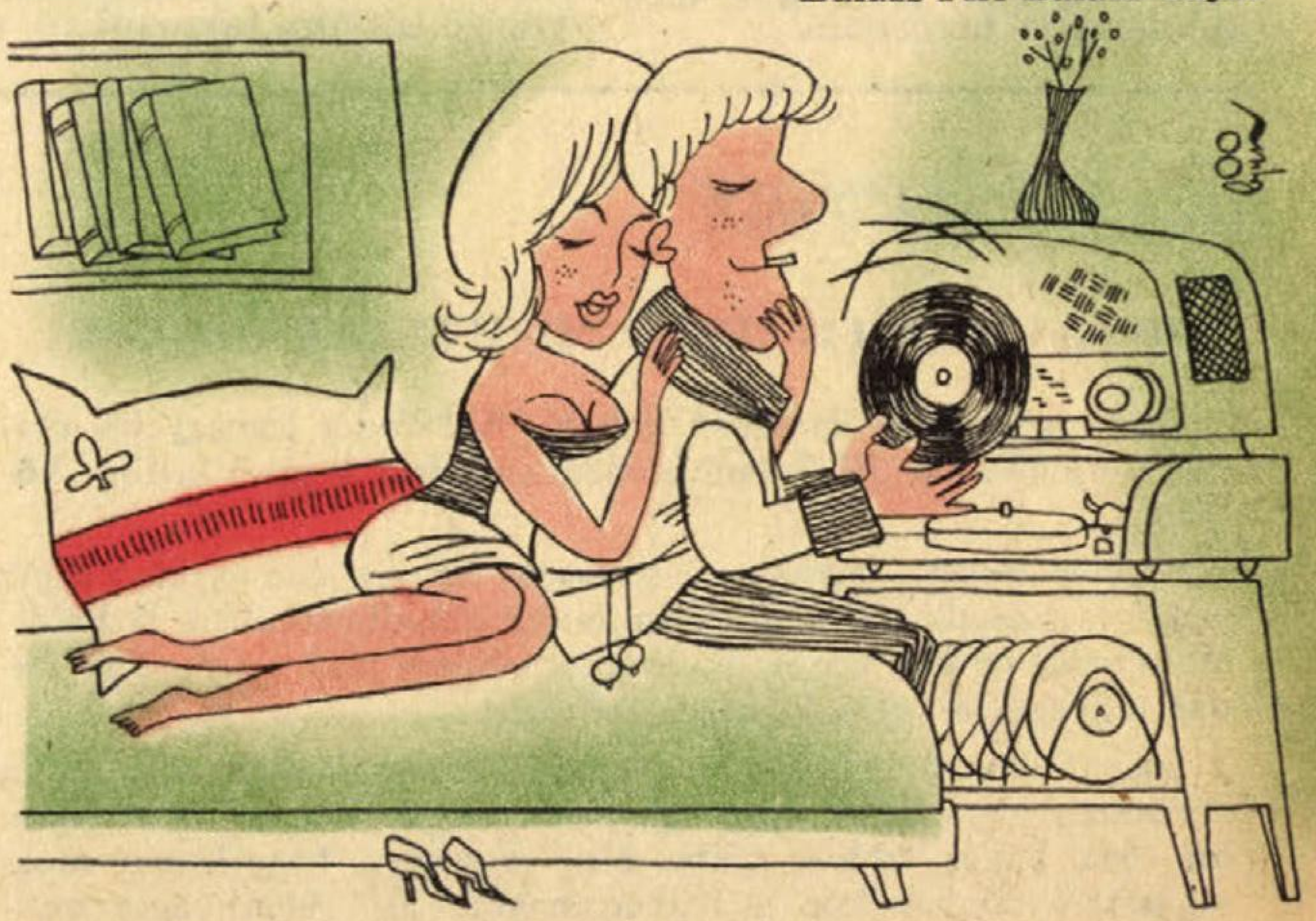
Erdei Sándor rajza

– Ezt meg neked hoztam, valódi Herz-szalámi! ...

Legénylakáson

Balázs-Piri Balázs rajza

– Akkor is szeretni fogsz, ha már nem lesz divat a tviszt? ...

KARINTHY FRIGYES:

EGYSZERŰSÍTENI A FORGALMAT

A villamos-megállóhelyek csökkentésével kapcsolatban, mely intézkedés, mint ahogy megmagyarázták nekünk, a forgalom egyszerűsítése céljából történt, néhány újabb reformról beszélnek, melyek a forgalom, és általában az életformák egyszerűsítését célozzák.

Mint értesülök, a Dunagőzhajózási Társulat átírt a Közvágóhíd igazgatóságának, hogy a vallás- és közoktatásügyi minisztérium útján intézkedjék az új egyszerűsítések végrehajtásában.

Legközelebb várhatók a következő egyszerűsítések:

A villamoskerekeket leszedik, e helyett a villamos padlójába lyukakat fúrnak. Ezekbe a lyukakba a közönség beleáll, egy e célra alkalmazott fogóba belekapaszkodik. Az áram így egyenesen a közönségbe megy bele, mely is az áram hatása alatt felvillanyozva, felemeli a kocsit, és megindul vele.

Ha ez az egyszerűsítés sem bizonyul elégségesnek, akkor beszüntetik a villamosok tetejét, majd a villamos vázát oly módon, hogy csak a lyukak maradjanak meg, amibe a közönség beleáll. Esetleg a villamos áramot is meg lehet takarítani: a társaság közgyűlésén valamelyik szakelőadó kimutatta, hogy a villamos áram, amelyet a közönség sistergő istennyila formájában a Társaság gyomrába kíván, teljesen elégséges ahhoz, hogy az ily módon megkönnyített és leegyszerűsített forgalmat kellőképpen ellássa.

A forgalom egyszerűsítését célozza a föld alatti villamosok megállóhelyeinek beszüntetése is. A közgyűlésen elhatározták, hogy a föld alatti villamosnak csak két megállóhelyét hagyják meg, az egyiket, ahol be lehet szállni, a másikat, ahol ki lehet szállni. De ezt ravaszul úgy csinálják majd, hogy a beszálló megállóhelyet harminc méternyire attól a helytől állítják fel, ahol eddig le lehetett menni a föld alá, úgyhogy aki be akar szállni, előbb ártézi kutat kell fúrjon magának, hogy a föld alá jusson — ami lényegesen egyszerűsítené a forgalmat. Ugyanígy a kiszállásnál is.

A papírkereskedelmi központ iniciatívájára a káposztásmegyeri vízművek szociálpolitikai bizottsága is felszólította a marhabelsőrész-kidolgozók békekonferenciáját, hogy azonnal szüntessék be a járdákat. A város utcáin fakorláttal elzárják a járdákat, az egész forgalom a kocsiutakon bonyolódik le, ami ugyanazt lényegesen egyszerűsíteni fogja.

A belügyminisztérium a tűzoltófőparancsnoksággal egyetértve nagyszabású tervet dolgozott ki a város vízellátásának egyszerűsítésére. A vízvezetékeket és csatornákat elzárják: ily módon a vízszükséglet kielégítése a Dunára korlátozódik, ami lényegesen egyszerűsíti a vízellátást, mert így mindenki annyi vizet merít csak, amennyire szüksége van. A város biztosítja a közönséget, hogy ily módon a Duna még évekig elég vizet szolgáltat. Az ily módon szükségképpen létrejövő torlódás elkerülésére és egyszerűsítése céljából különben is azzal foglalkoznak, hogy a Dunát elzárják.

A dohányzás egyszerűsítése úgy fog történni, hogy beszüntetik a gyufaárusítást. Szakértők megállapítása szerint a szivar, a cigaretta és pipadohány sokkal tovább tart, ha az ember nem gyújt rá, hanem csak úgy szívja.

Ugyanez vonatkozik a levegőre is, amelyből az oxigént beszüntetik. Erről különben jó előre értesíteni fogják a közönséget, hogy mindenkinek módjában legyen kopoltyúkat beszerezni. Az oxigénmentes levegőben ugyanis nem lévén lehetséges lélegezni, vízzel töltött légmentesen elzárt üvegburákat hordunk majd a fejünkön, amiben azután egész egyszerűen kopoltyúval lehet lélegezni.

Az étkezés egyszerűsítése céljából legközelebb rendelet jelenik meg, mely a síkfedelű asztalokat beszüntetve, helyettük homorú-felületű asztalok alkalmazását rendeli el, hogy a tányérok egyszerűen lecsúszhassanak az asztalról, ne kelljen őket lehordani.

Ezután következik a világosság beszüntetése, mely a látás; a hallás beszüntetése, mely a hallás; a szagok beszüntetése, mely a szaglás; az ízek beszüntetése, mely az ízlés és a nők beszüntetése, mely a tapintás egyszerűsítését célozza.

Volna egy szerény javaslatom, mindezen egyszerűsítések egyszerűsítésére. Minek ez a sok fejtörés, ez a sokféle intézkedés és rendelet? Egységesen kell a dolgokat intézni. Mondja ki a Tanács, hogy mondjuk május 21-étől kezdve mindenkinek, mindennap lakhely és illetőség szerint meghatározott órában jelentkeznie kell az elöljáróságnál, ahol egy nagy pofont kap. Aki nem jelenik meg, elveszti jogát, utólagos felszólamlások nem vehetők figyelembe.

Huszonöt évvel ezelőtt, 1938. augusztus 29-én halt meg a zseniális humorista.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MEGFELELŐ FILMET A MEGFELELŐ HELYRE!

Nemrég az Ipoly moziban voltam. A híradót legnagyobb csodálkozásomra az „Éj" című modern művészi lengyel kisfilm követte.

Komor, fekete házakban szomorú özvegy édesanyák várják vissza a második világháborúban eltűnt hozzátartozóikat. A haláltábor szögesdrótjai között kísértetics hangon süvít a szél. Egy kupac művégtagon végigkúszik a reflektor...

Szóval nagyon érdekes és elgondolkoztató kisfilm volt, de a nézőtéren ülő sok-sok apró gyereknek mégse tetszett. A félelemtől sírva bújtak szüleik ölébe. Még szerencse, hogy hamar megvigasztalódtak, amikor a hátborzongató „Éj" után végre vetíteni kezdték a Pinocchiót...

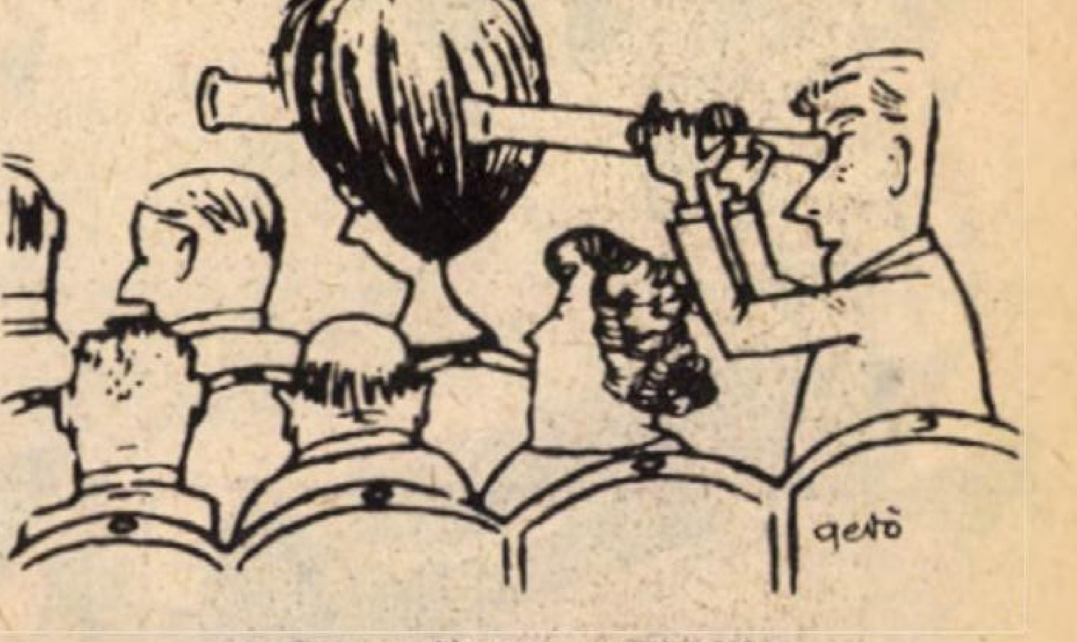
d—th

IMPORT — MAGYAR MÓDRA

Ezt a rajzot az Ország-Világ augusztus 14-i számából vettük át.

Ők viszont a „Svet v obrazeh" című cseh lapból vették át.

A Svet v obrazeh pedig tőlünk vette át, mivel a karikatúra eredeti apja nem más, mint Gerő Sándor, a Ludas Matyi ismert munkatársa. A „gerő" név a hosszas hánykódás ellenére is remekül olvasható a kép jobb sarkában...

KÉP SZÖVEG NÉLKÜL

(Svet v obrazeh)

APRÓHIRDETÉS

ÁLLÁS

Kulturális intézmény keres vezető beosztásba 17. életévüket betöltött magyar állampolgárokat. A felvételhez írni-olvasni tudás, vagy összeköttetés szükséges.

Több dudást keresünk egy csárdába. Európai Közös Piac.

Reprezentatív, golyóálló gépkocsihoz több éves gyakorlattal rendelkező sofőrt alkalmazunk. Fizetés megegyezés szerint, plusz veszélyességi pótlék. Ajánlatokat Diktátori Palota, Haiti címre.

Dél-amerikai ellenzék szolid, megbízható merénylőt keres jutányos áron. Jelige: „Kis ország – kis pénz!"

Állástalan hadügyminiszter jobb éjszakai lokál vezetését vállalná. Jelige: „Prof. Umo".

Új magyar filmhez 16–18 éves alapötleteket keresünk. Jelentkezés szerdán ½10–½12. Hunnia, XIV., Gyarmat utca 39.

HANGSZER

Pengetéshez szelídebb húrokat keresünk. „Pentagon" jeligére.

ADÁS-VÉTEL

Strapabíró vérebeket minden menynyiségben átveszünk. Alabamai rendőrség.

Idegen tollat készpénzért veszek. Jelige: „Befutott író".

Törzskönyvezett kétfejű sas olcsón eladó. Habsburg Ottó.

OKTATÁS

Könnyű műfajban dolgozó szerzők alapos kioktatását vállalom. Keserű Elek kritikus.

Illemtanárt kereskedelmi alkalmazottak továbbképzésére sürgősen felveszünk. Budapesti Közért.

INGATLAN

Angolai telkes öröklakásomat készpénzért sürgősen eladnám, vagy ingóságokért elcserélném. Jelige: „Portugál kereskedő".

ÜDÜLÉS

Száműzött uralkodók üdültetését a Riviérán teljes ellátással vállalom. Mlle. Marianne.

Bujkáló nácik meleg otthonra találnak Argentínában. „Herrenvolk" jeligére.

VEGYES

Dél-afrikai bevándorlók tartós kifehérítését jótállással vállaljuk. Egyenlőség Kozmetika Szalon.

Hegedűs István rajza

NYÁRI TÖRTÉNET

A történet színhelye — mint annyi másé — egy vonatfülke. A rekkenő augusztusi melegben, a Balaton felé robogó zsúfolt fülkében, egy sápadt, sovány fiatalember ül. Gyenge hangon megszólítja szomszédját.

— Megkérhetném arra, hogy leemelje a bőröndömet? — mutat szemével a poggyásztartóban fekvő málhája felé.

A szomszéd csodálkozó pillantást vet rá, majd készségesen felemelkedik, és leveszi a bőröndöt. A sápadt fiatalember további kéréssel hozakodik elő.

— Ne haragudjon, arra is megkérném, hogy a bőröndöt nyissa fel. A ruhák tetején két szendvics van. Ha nem terhelném, idetartaná a szájamhoz, hogy haraphassak belőle?

A fiatalember szomszédja szó nélkül megteszi, majd visszarakja

a bőröndöt. A fülkében néma csend, mindenki a mozdulatlan sápadt embert nézi, aki most újra megszólal elhaló hangon.

— Még egy aprósággal terhelném. A jobb külső zsebemben van cigaretta, a bal külsőben gyufa. Lenne olyan kedves meggyújtani és a szájamhoz tartani, hogy elszívhassam.

A szomszéd készségesen teljesíti a mozdulatlan fiatalember újabb kérését. Az első slukkok után azonban nem állja meg szó nélkül.

— Ne haragudjon, most én szeretnék valamit kérdezni. Az isten szerelmére, mi történt magával?

A sápadt fiatalember nagyot szív a szájához tartott cigarettából, lehunyja szemét, és úgy dünnyögi:

— Semmi különös. Szabadságon vagyok!...

T. P.

IN FLAGRANTI

Hegedűs István rajza

– Mi az, kartárs? Úgy tudom, hogy maga fizetés nélküli szabadságot kért . . .

A tettes ismerős

PESTI ÉJSZAKA

Várnai György rajza

– Marha! Miért nem szólsz, hogy te is markecoló vagy?! . . .

SZENZÁCIÓ

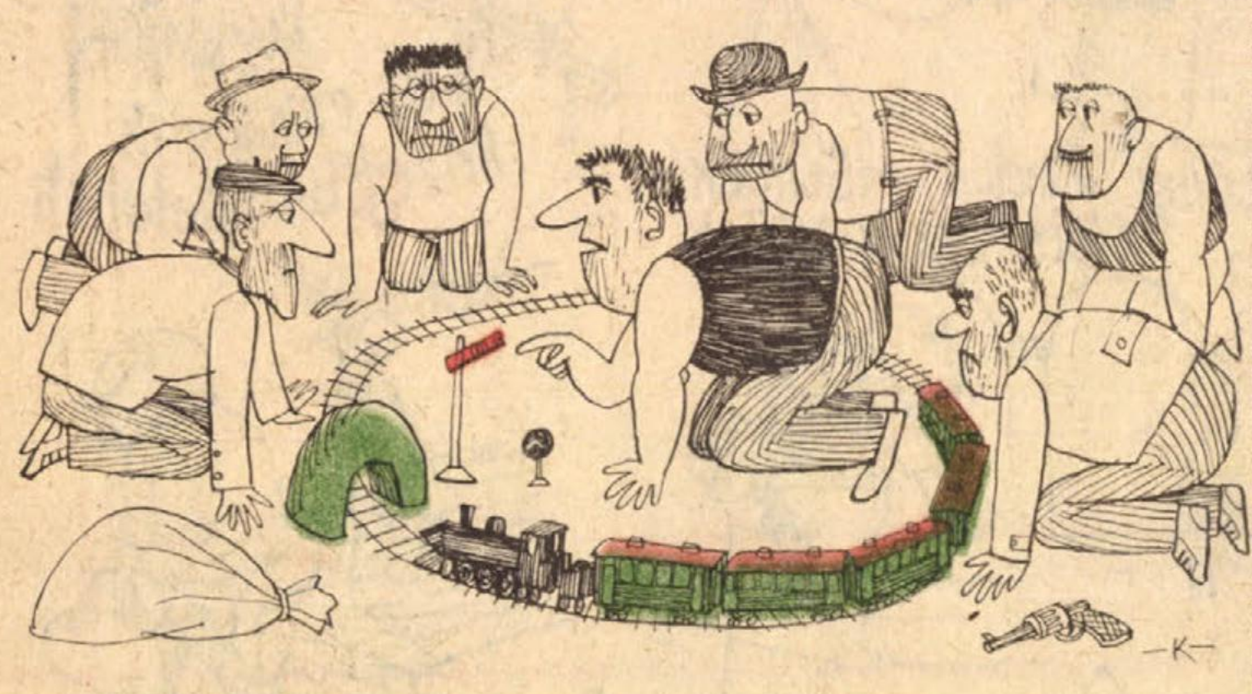
Erdei Sándor rajza

– Rohanok és megírom, hogy *egy óra alatt* elfogták a tettest! . . .

VALAHOL ANGLIÁBAN

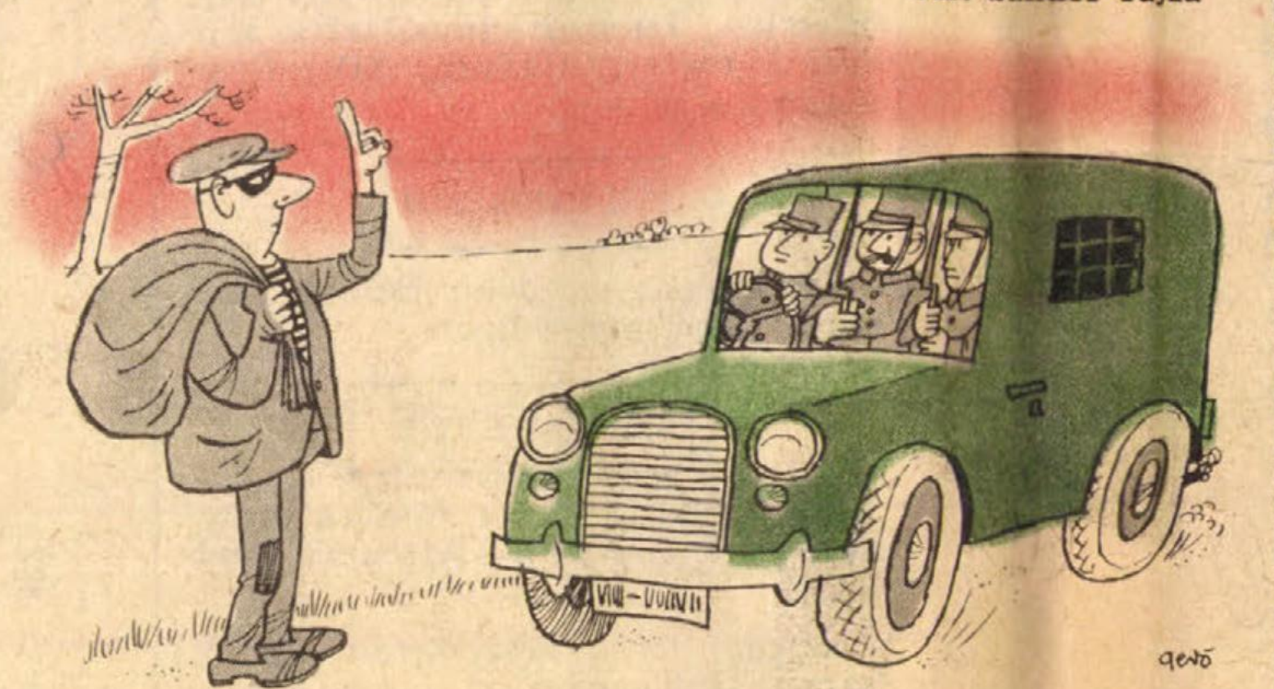
Kaján Tibor rajza

– Figyelj, Jimmy! Egy vasúti postarablás nem gyerekjáték!

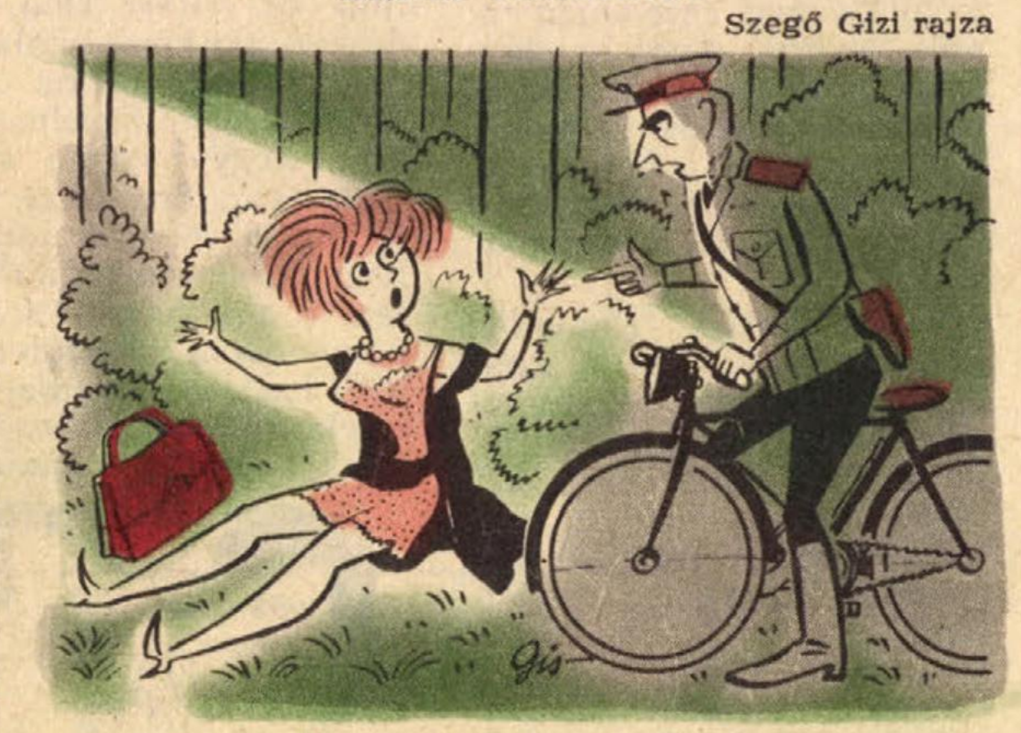
AUTÓSTOP

Gerő Sándor rajza

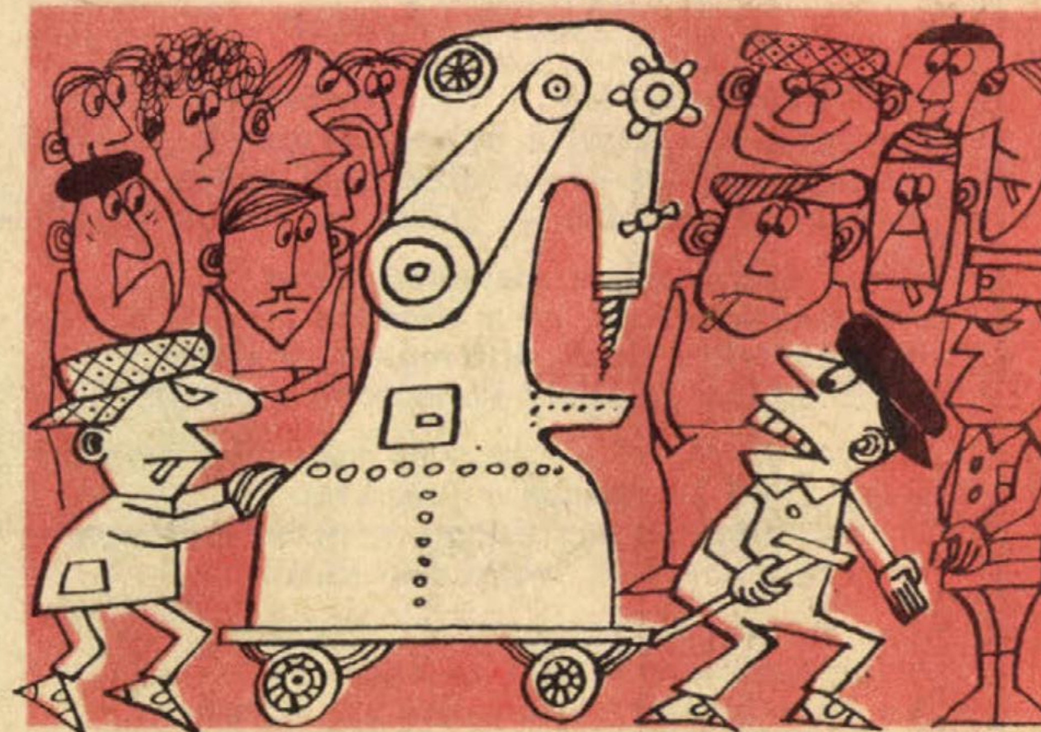
ERDEI TÖRTÉNET

Szegő Gizi rajza

– Maga sikoltott segítségért az előbb?
– Igen, de köszönöm, már nem aktuális! . . .

AZ ECSERI PIACON

– Mondtam, ugye, hogy szedjük szét, mert így feltűnő lesz! . . .

Vasvári Anna rajza

– Hagyd, fiam! Unatkozik a gyerek . . .

NÁLUNK EZ LEHETETLEN!

Undorral és megvetéssel olvastam a lapokban a nagy angliai vasúti postarablásról. Régóta ki nem állhatom a kapitalizmust, de ez a bűncselekmény valóban alkalmas arra, hogy kicsorduljon a pohár. Ilyesmi valóban csak ott fordulhat elő, ahol az embereknek a vérében van az extraprofit. Nem a levegőbe beszélek, figyelmesen elolvastam a bűncselekmény minden visszataszító részletét. A postavonatot körmönfont módon hamis vörös lámpával megállásra kényszerítették, külön elem táplálta a vörös lámpát, miközben a zöld lámpára kesztyűt gomboltak. Elvágták a telefonvonalakat, hogy a postások ne kérhessenek segítséget. Harminc bűnöző szállta meg a vasúti pálya környékét, megbilincselték a személyzetet, percek alatt kiürítettek 110 postazsákot, a pénzt egy várakozó teherautóba öntötték, majd elrobogtak mintegy 300 millió forintnak megfelelő angol pénzzel. A károsult bankok és biztosító társulatok már mintegy 30 millió forintos díjat tűztek ki a nyomravezetők számára.

Azt hiszem, mindenki számára világos, hogy ez nálunk lehetetlen. Kétségtelen, hogy vannak még hibák, kevés a jég, csatáraink nem tudnak kapura lőni, az éttermekben vontatott a kiszolgálás, de ilyen bűncselekménynek nálunk hiányzik minden előfeltétele. Először is a harminc tagú bandából legalább négy beteget jelentett volna, nyolc egy másik vasúti töltéshez ment volna ki, három a Balaton mellől táviratozott volna, hogy csak két nap múlva jön, ketten nem is táviratoztak volna. A kegyetlen kapitalizmusban persze ilyesmire gondolni sem mernek a bűnszövetkezeti dolgozók, mert az utcára lökik őket. Ami a zöld lámpa elfödését illeti, csak gondoljunk arra a számos panaszos levélre, amelyek szerint nem lehet szemaforra való kesztyűt kapni, hiába ígéri az ipar és a kereskedelem, változatlanul hiánycikk.

Ami a telefonvonalak átvágását illeti, mivel vágnák át a mieink a telefondrótot, amikor a telefondrótvágó ollót készítő gyár tervteljesítésének érdekében jelenleg hamutálcát gyárt? De amit már fejtegetésem elején kellett volna mondanom: nálunk a postavonat vagy két órát késett volna, s hol van olyan kötélidegzetű, a frontátvonulásokra fittyet hányó bandita, aki ezt ki tudja várni?

Megvallom, gúnyos kacaj hagyta el ajkamat, amikor olvastam, hogy a banditák a pénzt teherautóra dobták. Ezt megtehették Angliában, de nálunk, ahol az Autójavító V. csak három hónapra vállal javítást, ugyan mire rakták volna a zsákmányt? És tegyük fel, ha valamilyen csoda következtében sikerült volna nálunk a rablótámadás, vajon hány banditát ütött volna meg a guta, ha kiderült volna, hogy a postazsákokban múltheti táviratok vannak? Arra már nem is érdemes szót vesztegetni, hogy nálunk nem is tűztek volna ki jutalmat. Tervgazdálkodásban erre nincs keret. Talán a bankettalapot csonkították volna meg? Ugyan, kérem!

Minden egyébtől eltekintve nálunk ilyesmire már csak azért sem vállalkoznak az emberek, mert félnek a súlyos büntetéstől. Tudják, hogy ha kiderül a turpisság, alacsonyabb beosztásba helyezik őket.

Feleki László

– Mutassa csak a táskáját! . . .

Hihető

Gerő Sándor rajza

– Bácsi, kérem, adjon két forintot!
– Aztán mire kell az neked, kisfiam?
– Ennyi hiányzik még a magnóhoz!

Nehéz kenyér

Földrepottyant, jaj!.. az ólombetűs szedés,
remegve néz körül a nyomdászgyerek.
Felkapkodja és bár rendberakni nehéz,
gyorsan összedobja. — „Csak ne lássák meg!” —

Híres költő művét szedegeti alant,
aki megmutatván, mi a modern vers,
nyakon teker jelzőt, állítmányt és alanyt;
mert minek az ihlet? Fontosabb a mersz.

Helyet cserél néhány szó és még több mondat
s így közli le másnap a folyóirat.
...Harmadnap egy buzgó kritikus bólongat
s dicséri a költőt, mivel így divat.

Ám mérges a költő a hibás szedésre:
helyreigazítást követel és kap.
No de a bírálat? Nem vette ezt észre?
...Hallgat a bíráló és hallgat a lap.

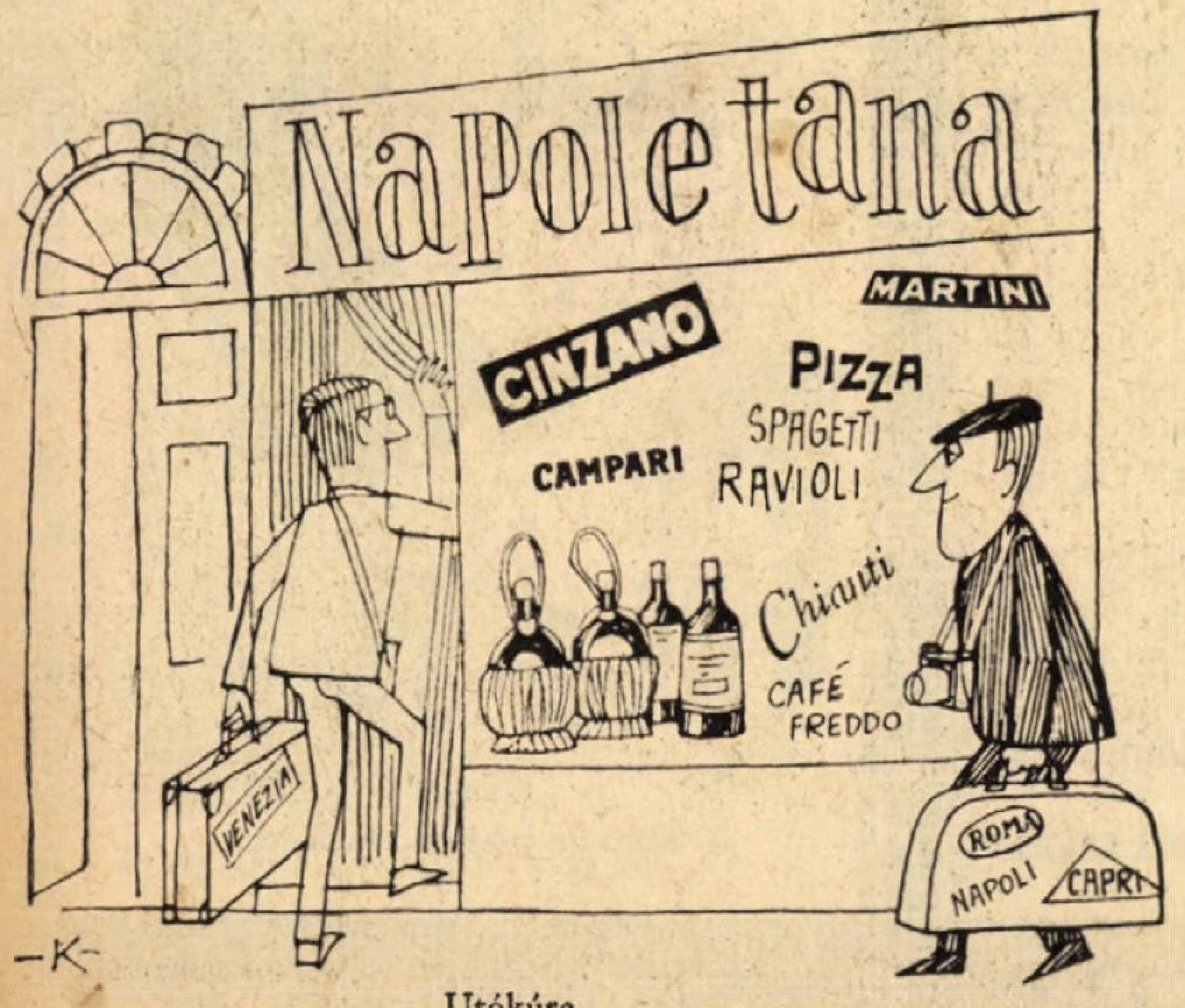
*

Tény, hogy kritikusnak nem könnyű a sorsa,
maga tehet róla mégis egyedül,
hogyha néhanapján túlhegyes a tolla
s aztán éppen ő az, — aki beleül.

Bedő István

Olasz vendéglő a Váci utcában

Kaján Tibor rajza

Utókúra

Virágéknál ég a világ...

Az újságírók egybehangzó véleménye szerint Virág Ottó a világ leghálásabb riportalanya. Hogy állításuk igazáról meggyőződjem, bekopogtam én is Virág Ottó és b. családjához. Szívélyesen elbeszélgettünk és másnap a Magyar Hahota hasábjain megjelent kis riportocskám:

„Életszínvonal”

Virágéknál ég a világ. Vacsoraidőben kopogtatunk a rokonszenves család ajtaján. Kedves asszonyka nyit ajtót, benn a konyhában javában sül a rántott békacomb. A szobában ülünk le, hamar indul a beszélgetés. Virág Ottó a Kaszakőgyár mérnöke. Esti egyetemen tanult, jóeszű munkásember. Mind a nyolc gyermeküket példásan nevelik. Minden lurkónak saját kerékpárja van. Gépesített háztartás, liftbérlet, önálló fehérneműhasználat.

Virág elvtárs elmondja, hogy szombatonként a szűk baráti kör részére békavacsorákat adnak. Ezekre rendszeresen eljön Bíró Péter, aki olyan mohó, hogy a sülő békacombot a rotyogó serpenyőből kikapja és jóízűen ropogtatja. Állandó későnjövő Puskás Gábor, akinek a vacsora roncsaiként már csak a levágott béka füle marad.

*

A riport megjelent. Néhány nap múlva levelet kaptam. Ez eddig rendben van, hiszen mostanában nagy divat a szerkesztőségekhez levelet, jegyzéket, bírálatot intézni. A levél így szólt:

„Szerkesztő Úr!

Lehet, hogy Ön jóhiszemű, de együgyű. Mi az érdekes abban, hogy egy család béka-vacsorára lát vendégül néhány embert?! Ez nem újság, mert mi is hasonlóan vacsorázunk minden csütörtökön. Inkább arról írt volna, hogy miért kell órákig járni a várost egy kiló békacombért? Erre válaszoljon. Kriszli Egon léggömbárus.”

Mit tehettem? Írtam néhány sort a levél mellé és elvittem a szerkesztőmhöz. Lehozták a következő számban. Szívemről legördült a kolonc, járásom ruganyos lett, kezdtem bízni az emberekben és hinni a sajtó félelmetes erejében. Másodvirágzásom két napig tartott. Ekkor ugyanis újabb levelet hozott a posta. A levelet sírós, panaszkodó hangon Tapir Kunigunda, a Csömöri Halászati Tsz ebihal-megfigyelője írta. Elnyafogta, hogy a Tsz tagjai minden erejükkel azon fáradoznak, hogy a dolgozók békacomb-igényét kielégítsék. Éjjel-nappal vízen vannak és minden kuruttyolásra lecsapnak, ámde a csalfa időjárás keresztülhúzta a békacomb körüli terveiket. További erőfeszítéseket helyezett kilátásba a tűrhetetlen helyzet megszüntetésére.

Pár sornyi kísérőszöveget megint írnom kellett és a levél megjelent a lapban. Hatására meggyorsult a forgalom a körúton és még a mellékutcákban is mosolygó emberek közlekedtek.

A következő postai küldemény egy képeslap volt. Aláírója dr. Pitvar Előd. A jó doktor, aki középiskolai földrajztanárnak vallotta magát, atyai hangon figyelmeztetett arra, hogy bugyuta vagyok, hallgassak. Egy kacaj, kérem – írta a fölényes tanerő – hogy felnőtt ember létére azt sem tudja, hogy Csömörön nincs olyan vízterület, melyen halászni lehetne. Azt a levelet Ön írta és beadja nekünk valami Kunigunda ne-

vében! Végezetül furcsállotta, hogy gyengeelméjű létemre újságíró lehetek. A lap képes felén két majom bolházta egymást.

Letörtem. Ideges ráncok barázdálták domború homlokom és borotválkozás közben percekig cukkolt a bal vállam. Utólag bevallhatom, hogy kétszer megvertem a feleségemet. Szerkesztőm kisegített, ő kanyarított néhány sort és a levlap fakszimiléje alatt lehozta. Az újság az utcára került és három perc múlva már csengett a telefonom. A hívó fél rücskös hangon sátánkodott velem:

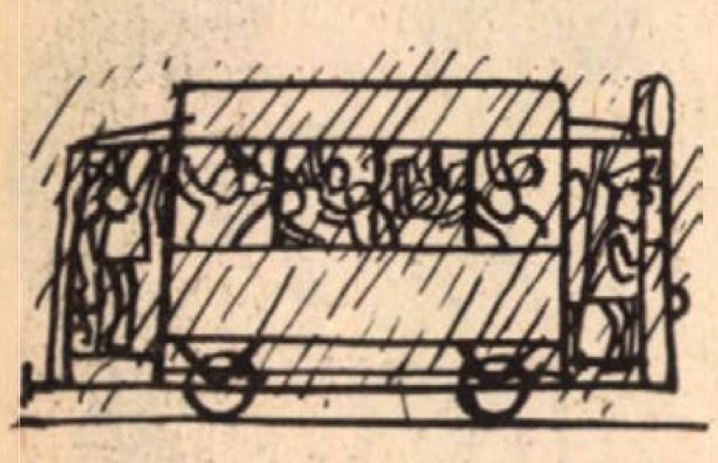
– Haha! Jól beugrott. Az egész város magát neveti, mert beugrott annak a kopaszodó kuvasznak, aki tanárnak adta ki magát, pedig Recés Árminnak hívják és bolhaport árul a Telekin. – Durr! Levágta a kagylót.

Nem írtam, nem válaszoltam, kihúztam a telefon dugóját. Két napot bezárt ajtók mögött, sötétben töltöttem. Azóta nem kapok levelet, a kutya sem keres. Talán azért, mert ide, a zárt osztályra havonta csak egyszer jön a posta?!

Véth István

ZORD IDŐK

Nagy tömeg álldogál a Moszkva téren, várja a befutó hatost. Befutott. Éppen jókor, mert nehéz fellegek gyülekeztek felettünk. Nagy tülekedés kezdődött: először azért, hogy felkerüljünk, majd

pedig azért, hogy lehetőleg jó helyet kapjunk. Az ülőhelyek elfoglalóinak arcán diadalérzés édes mosolya látható. De nem sokáig. Az égbolt megunta terhét, csepegni, majd később ömleni kezdett az eső – a nyitott ablakon befelé. Az imént még mosolygó, ülő emberek felugráltak ülőhelyeikről: az egyik ernyővel, a másik meg esőköpennyel védte magát. Majd megindult a nevetés. Mindenki nevetett valakin, s közben eszébe sem jutott, hogy ő maga éppen olyan nevetséges, mint a többi. Mikor megunták a nevetést, valaki megszólalt: „Az ablakokat fel kellene húzni!" Mire a kalauznő: „Jó humora van! A kulcs a hátsó kocsiban! S talán tetszik tudni, mi az elsőben utazunk. Csak nem vagyok bolond, hogy eláztassam magam!" A nevetés ismét kitört az utasokból. Együtt kacagtunk a Moszkva tértől a Nemzetiig. Hiába, bárki bármit mond: van humor a pestiekben. Abban nincs hiány. De ablak-kulcsokban, abban – van.

Varga Sándor
XII., Alkotás u. 2.

Időszerű tépelődés

Tonez Tibor rajza

– Én még mindig nem döntöttem: absztrakt legyek vagy naturalista? . . .

A DURRANÓ BUGYLIBICSKA

A harmincas évek derekán mutatta be az Operaház a „Magyar Ábrándok" című táncjátékot, amelynek meséjét Márkus László, koreográfiáját Jan Cieplinski készítette Liszt rapszódiáinak zenéjére.

A matyó miliőbe helyezett történet arról szólt, hogy a szép leányt, aki egy szegény fiút szeret, egy gazdag legényhez kényszerítik. Nem új mese, de legalább a befejezése is régi volt, mert mikor a leányt már éppen viszik az oltár elé, szerelmese elébe áll, és szíven lövi magát. Nagy drámai jelenet, az ara menyasszonyi fátylával borítja le haldokló kedvesét . . .

Viszik hát a szép matyó menyasszonyt – Bordy Bellát az esküvőre. Az elkeseredett szerető – Kőszegi – rántja már a pisztolyt, nagyot sóhajt, a szívéhez nyomja – és ekkor egy kis baj történik.

Az ügyelő, a biztonság kedvéért, két pisztollyal kezében állt a kulisszák mögött, hogy az adott zenei hangnál, a táncos beállított mozdulatára, vaktöltéssel beledurrantson egy üres hordóba. Úgy szól szépen a pisztolylövés. De ez esetben sehogysem szólt, mert – vannak ilyen balszerencsés esetek – mindkét pisztoly csütörtököt mondott.

Az elszánt szerelmes döbbenten bámult a szép arára, az kétségbeesetten vissza rá. Hogyan fog ez most meghalni . . . ?! Aztán hirtelen sugallattal, éppen abban a pillanatban, mikor a zene túlfutott az öngyilkosság taktusán – odasziszegte partnere fülébe:

– Szúrd le magad! Ott a bicska!

Kőszegi heves gesztussal elhajította a pisztolyt, kirántotta a bicskát a csizmaszárból, és szíven szúrta magát.

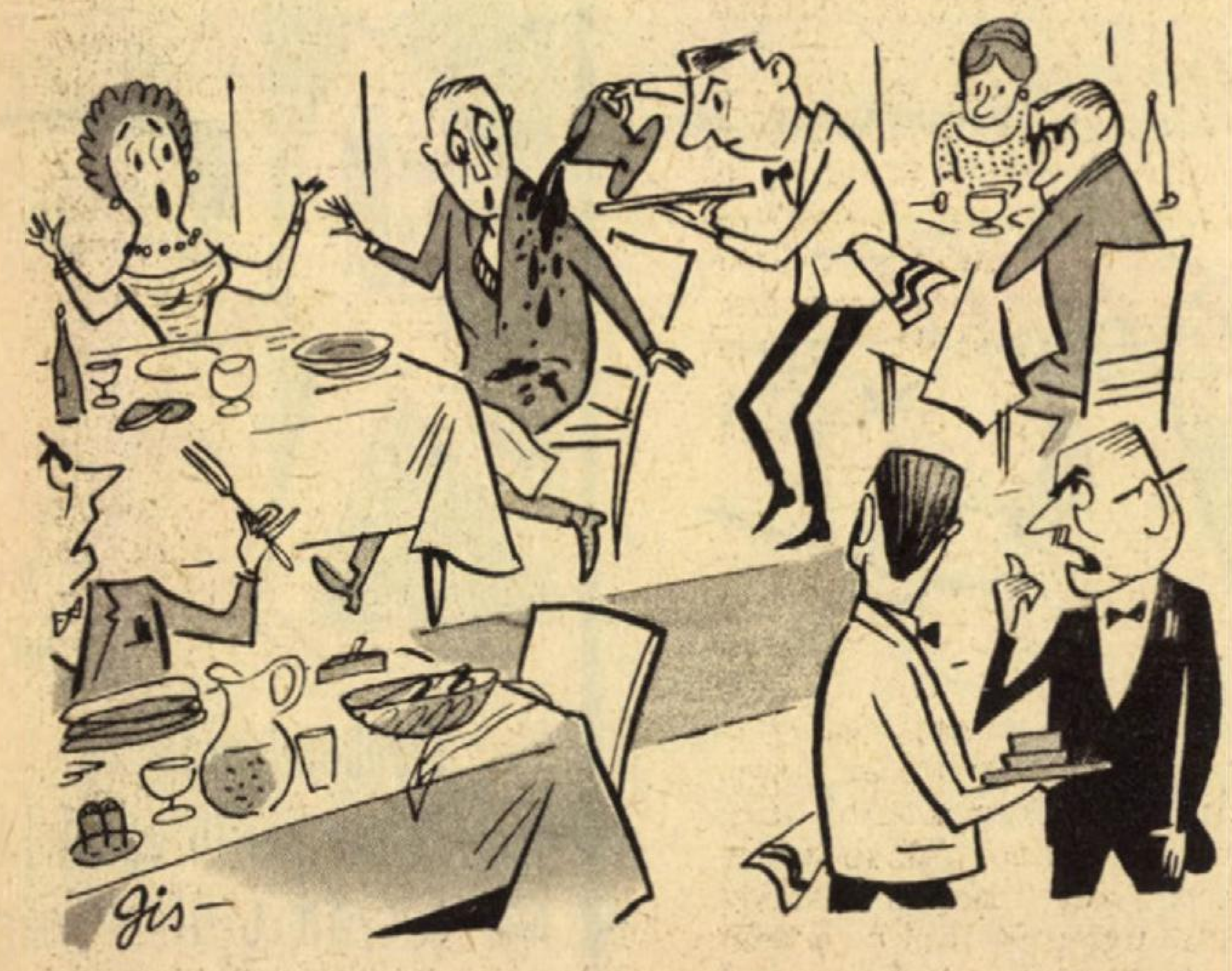
Ebben a minutumban – némi késéssel ugyan –, de eldördült a színfalak mögött a végzetes lövés.

A közönség velőtrázó kacajban tört ki. Ez volt az az emlékezetes eset, amikor a bugylibicska elsült.

Békés István gyűjtése

Titkos szolgálat

Szegő Gizi rajza

– Ügyetlen fráter! Pedig direkt mutattam neki, hogy hol kérték a panaszkönyvet . . .

Szőlő- és egészségvédelem

Schwott Lajos rajza

– Figyelmeztetem, turista úr, hogy a szőlő mosatlanul nagyon ártalmas! . . .

Tudásszomj

Toncz Tibor rajza

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

A legjobb barátnők – két kibékülés között

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NEM A FÖMO…

Az alábbi jelenetet a moziban láttam.

Szigorú drótkerítés, fölötte három sor szögesdrót. Az emberek, megadva magukat sorsuknak, libasorban állnak a drótkerítés előtt, és várják, amíg egy kiskapun beeresztik őket a szögesdrót mögé.

Első képnek vége.

Második kép.

Ugyanezek az emberek felsorakoznak a szögesdrót mögött, és lassú, csoszogó léptekkel várják, amíg kiengedik őket a kiskapun.

A tömeg hatalmas, a kiskapu egészen pici. A szegény emberek összepréselődve, csigalassúsággal milliméterenként vánszorognak előre. A kapun egyszerre legfeljebb két ember fér ki A tömeg több százra rúg.

Végül az egyik rab, odaszól a kapuban álldogáló őrnek:

— Mi a fenének nem csinálnak egy rendes kaput?

Mire az őr így felel:

— Nem a Fővo a hibás, hanem a tanács…

A tömegben futótűzként terjed a vigasztaló ige: — Nem a Fővo… Nem a Fővo…

És vonulnak tovább az egérlyuk-kijárat felé.

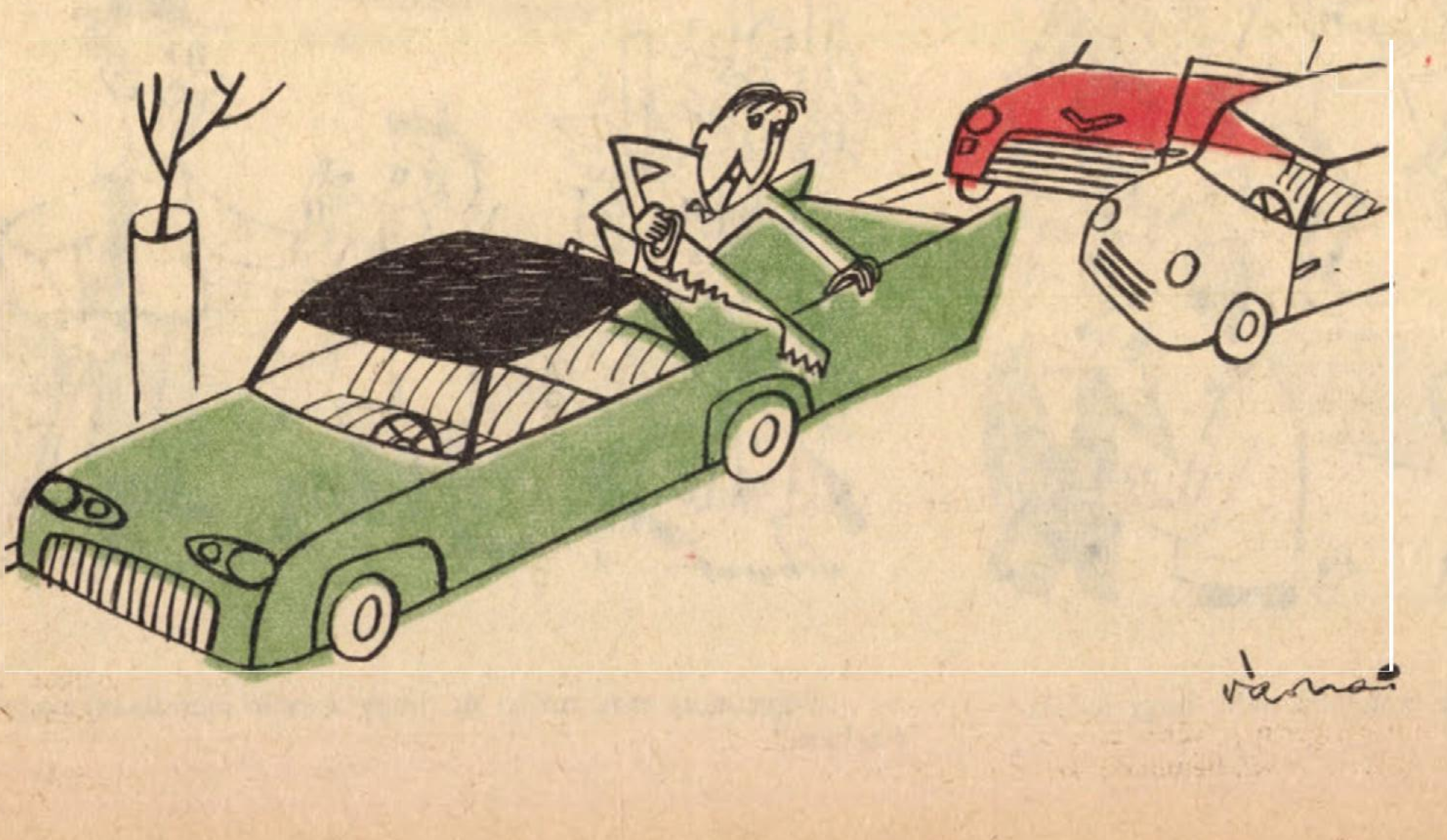
Mint mondtam ezt a jelenetet a moziban láttam. A Park kertmoziban, Óbudán. A népes közönség ott csak egy éléskamraajtószerűségen léphet be a moziba, vagy hagyhatja el azt.

De amióta közölték velük, hogy nem a Fővo a hibás, azóta szívesebben teszik.

(novo)

Ő is parkolni szeretne…

Várnai György rajza

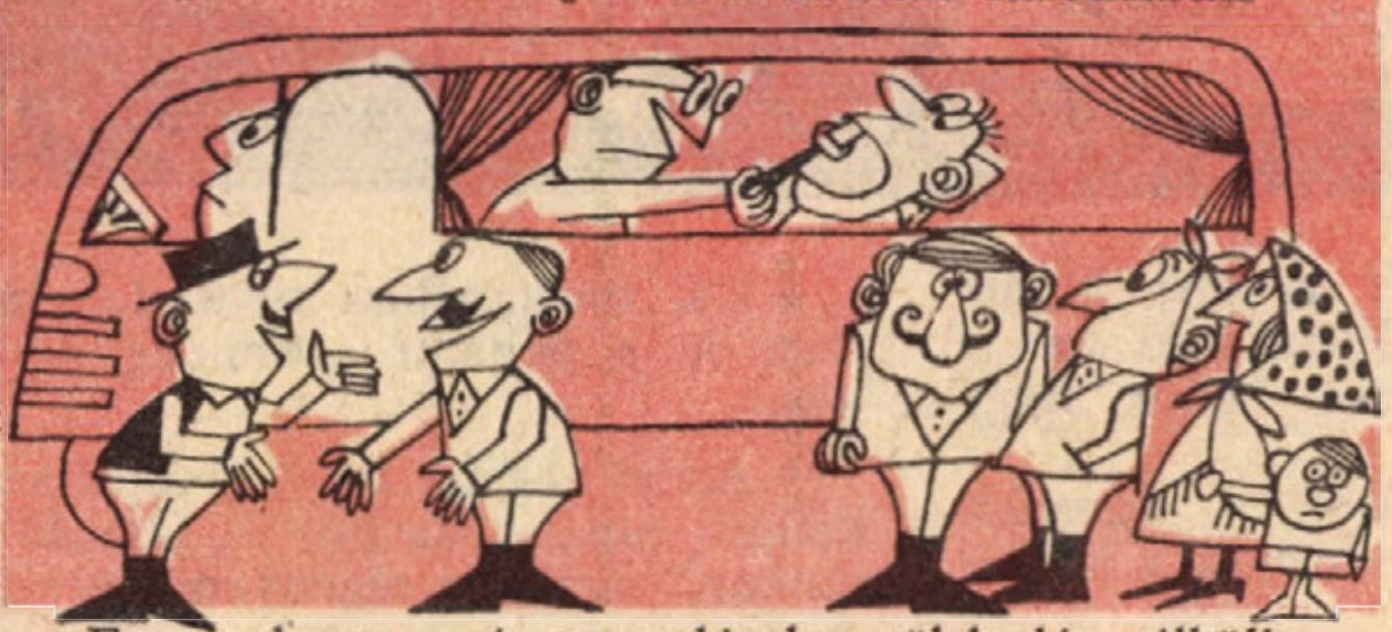
E heti hirdetéseink

falusi híradó

Fogász-autóbusz jár a szabolcsi falvakban

Ezen a buszon már megvalósult a tülekedés nélküli felszállás.

Seregélyek és üdülők dézsmálják a balatoni szőlőket

– Hadd lopja azt a kis szőlőt, behozza a kárt, mint madárijesztő!

Sok helyen terményraktárnak használják a kultúrházat

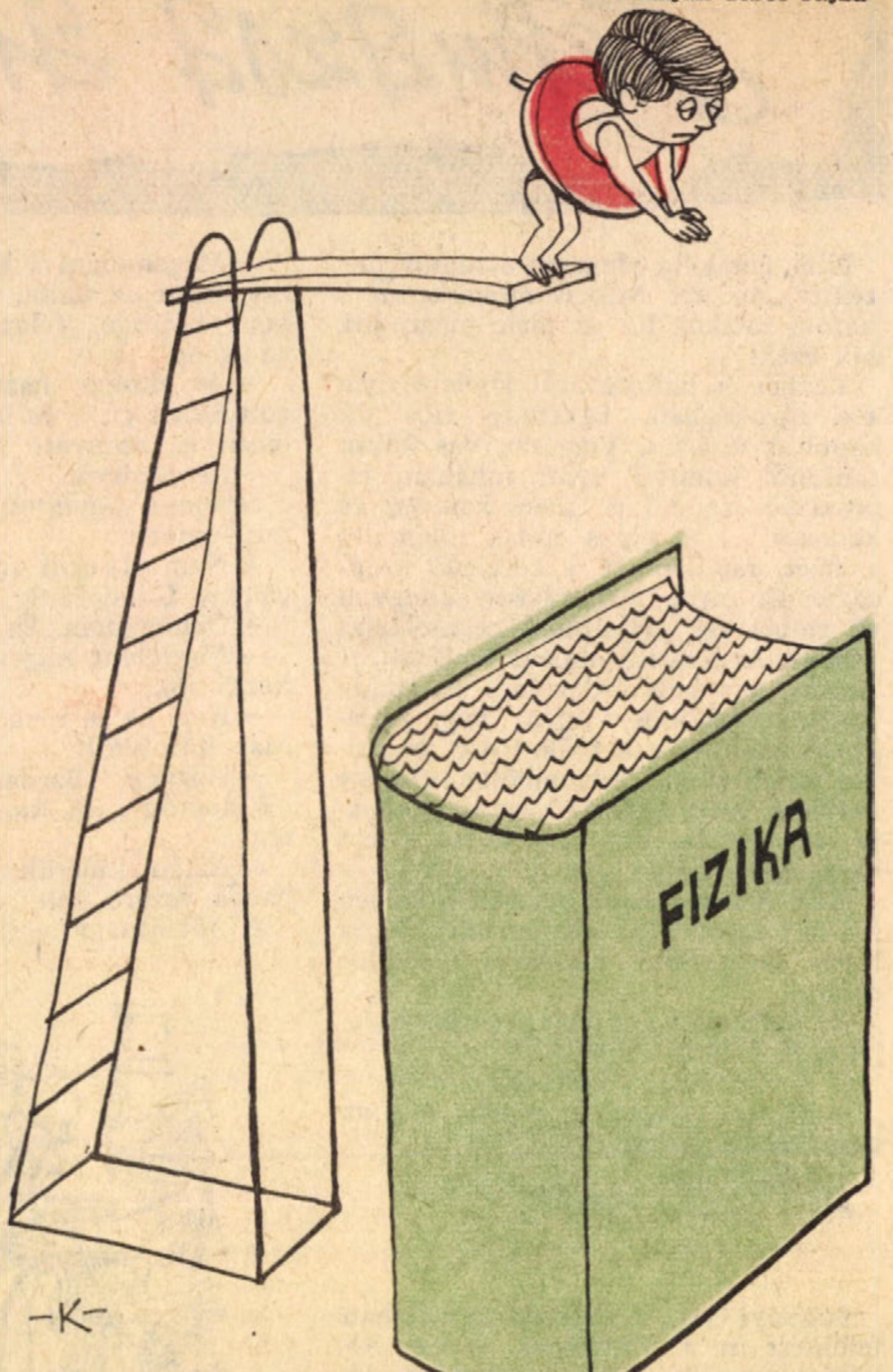

– Ó, Rómeó, mért vagy te Rómeó . . .

Fülöp rajza

Kezdődik a tanítás

Kaján Tibor rajza

Irka-firka

Praktikus kis ajándéktárgy látható a Rákóczi úti Gyémántház kirakatában. Egy ékkövekkel kirakott négylovas hintó!

Az ára is méltányos, mondhatni bagatell, mindössze *negyvenezer-négyszáznegyvenhét* forint.

Az átutazó maharadzsák és a könnyelmű lottónyertesek körében bizonyára nagy népszerűségnek fog örvendeni ez a keresett árucikk.

*

Figyelemre méltó szöveg díszelgett a Május 1. mozi bejárata fölött:

A PÚPOS DÉRYNÉ

Nem is gondoltam volna, hogy szegény ifiasszonyt így megviselte a vándorszínészet . . .

*

Nem kis érdeklődéssel hallottam, hogy a Magvető, hanglemezzel kombinált verses kötetek kiadását tervezi. Az ötletes újítást lelkesen üdvözlöm, s egyúttal azt tanácsolom, hogy a költeményekhez még 10–10 deka amerikai mogyorót is mellékeljenek az összkomfort kedvéért.

Milyen jólesik majd elropogtatni a lemez hallgatása közben.

*

Eredeti olasz bisztró nyílt a Váci utcában Napoletana néven.

Van itt Cinzano, Tutti-Frutti, és időnként a szülőkkel néhány piccoló bambinó. Csak egy dolog hiányzik a hamisítatlan (originale) neorealista környezethez.

A kerthelyiséget övező csúnya tűzfalak között még nincsenek kifeszítve száradó fehérneművel megrakott kötelek . . .

*

Elmúlt vasárnap, késő este a hírek után a tévé-bemondó komor hangon figyelmeztette a nézőket, hogy most egy közleményt fog felolvasni.

A hátamon végigfutott a hideg. Az isten szerelmére, mi történt már megint? Talán kiszabadult az Állatkertből az óriáskígyó, és a lakosságot ezúton intik, hogy őrizze meg nyugalmát, mert a roppant hüllő alaposan bevacsorázott, s így másnap reggelig aligha lesz étvágya elfogyasztani egy komplett embert . . .

De nem. Csupán a Színház és Filmművészeti Főiskola hirdetett pótfelvételt.

Hát ezt még szerencsére, ki lehet bírni!

*

Meghökkenve értesültem, hogy augusztus 16-án a Gundelnél bemutatták a jövő évi strand-divatot.

Bevallom, a tervgazdálkodásnak ez a különös példája gondolkodóba ejtett. Az illetékes szervek vajon honnan sejtik, hogy milyen lesz egy esztendő múlva a divat? Talán levelet kaptak a jóistentől? Nem valószínű. Más pedig aligha tudja még.

És mi történik, ha kora tavasszal, mondjuk a zseniális Marconi valamelyik olasz utóda pánikszerűen feltalálja a drótnélküli bikinit?

*

Olvasom, hogy Párizsban összejövetelt tartottak a nyugat-európai országok házasságközvetítő intézetei, s a tanácskozás végén pedig megtekintették Smetana · Eladott menyasszony című operáját.

Ennek mintájára nálunk is erősíteni lehetne a művészet és a mindennapi élet közti kapcsolatot. Például a Gyümölcsértékesítő Vállalat legkiválóbb dolgozói időnként jutalomjegyeket kaphatnának a Csodálatos mandarinhoz.

(d—th)

Félmázsa arany

TÖRÖK REZSŐ VIDÁM KISREGÉNYE

VIII.

Ejha, gondolta idegesen a zömök detektív, mi ez? Miben mesterkedik a három tacskó? Itt az ideje megtudni, kik ezek!...

Közben a hajlotthátút követte óvatos távolságban. Egyszerre arca elé kapta az újságját. Vigyázat, Vas Rózsa tanárnő! Könnyű nyári ruhában, lapossarkú szandál a lábán, karcsún és kecsesen... A pipás ember fölemelte a fejét, rápillantott a közeledő szépségre. De olyan közömbösen, ahogyan az ember egy pékműhely cégtáblájára pillant. A tanárnő elment mellette... Annak sem volt érdeklődés az arcán. Roppant különös! Imént még találkozni akart vele a hajlotthátú, és mikor találkoznak, közömbösen elmegy mellette? Nem ismeri? Vagy nem akarja ismerni? És, hm, Vas Rózsa is ezt tartja helyesnek?...

Állj! A hajlotthátú belépett a Palace szálló forgóajtóján. Dehogy állj! Utána lépni, meghallani, kit keres a szállodában!

Az ember ott állt már a portás pultjánál és halkan szólt:

– A tizennégyes kulcsot kérném.

– Tessék, Herpay úr – adta oda az aranysapkás portás.

– Köszönöm.

Ment fölfelé a lépcsőn.

*

Simonyi Géza a szállodai szobájában jelentést írt a főnökének. Birkás Albert kopogtatott. Bejött, köszönt, letette a kalapját, kabátját. Az inge ujját is feltűrte.

– Jól fűtenek Sopronban! – törülgette a verítékét. – Van valami újság?

– Van. Érdekes névtelen levél. – Szelet papirost vett ki a jegyzetei közül, átadta. – Ma küldte át Bolla egy kisfiúval.

Berci leült, elolvasta a névtelent. Jónás Gyula, tizenkilenc éves, reakciós elem... motorkerékpár... jelentős érték átsíbolása a határon...

– Le kell nyomozni – adta vissza a papirost.

– Szövőgyári munkás – mondotta Géza. – Most szabadságon. Hosszú, sovány, nagyorrú.

– A motor rendszáma – nyújtózkodott lustán a tömzsi – 72-es. Dagadt leányka, vörös kamasz.

Simonyi rábámult.

– Mi?? Te tudod??

– Még azt is, kit tartanak szemmel. Egy Herpay nevű pacákot.

Elmesélte a történteket. A főhadnagy izgatottan hallgatta.

– Látásból ismerem Herpayt – mormogott. – Három ajtóval odébb.

– Akkor értem melléje a folyosón – suttogott Birkás –, mikor kinyitotta a szobája ajtaját. Benéztem. A poggyásztartón két víziló-nagyságú bőrönd.

Amikor a pipás kijött a szobájából, én besurrantam...

– Elment az eszed??

– Megemelem a két koffert. Nehezek, mint az ólom. Ötven kiló van a két táskában. Félmázsa. Lehet, hogy az arany?

– És elmegy hazulról? – mosolygott Simonyi. – És itt hagyja a szobájában az aranyat?

– Jól lezárva.

Simonyi rágyújtott. Kis szünet után megkérdezte:

– Nem olvastál soha könyvet, amit Herpay Gábor írt?

– Dehogynem. Ez az?

– Megjelent vagy ötven kötete.Méghozzá jók.

– Hm. És te nem olvastál könyvet May Károlytól?

– Hogyne. „Bagdadtól Sztambulig." „Winnetou". „A Rio de la Plata mentén"...

– Aztán kiderült, hogy egy rablóbanda vezére volt.

A főhadnagy végigment a szobán.

– Tudod mit – állt meg a bajtársa előtt –, jó detektív lejár minden nyomot. Es ha ez a Herpay Vas Rózsánál volt...

– És a három motoros kölyök úgy izgult miatta...

– A három kölyök! – kapott a szón Géza. – Névtelen levéllel súlyosbítva. Eredj vissza a Várkerületbe, öregem. Az arany ott lesz valahol beépítve, nem Herpay táskáiban...

De azért alkonyatkor bekopogtatott az íróhoz.

– Jó estét – köszönt kissé elfogultan. – Bocsánat, hogy zavarom. Kovács Antal vagyok, joghallgató, az ön olvasója. Szeretném megköszönni a sok élvezetet, amit a műveivel...

– Üljön le – nyújtotta kezét az író, táskás szemű, kopaszodó, hatvan körüli. Konyakot szedett elő, poharakat. – Ön idevalósi? – ült le vendégével szemben.

– Egervidéki vagyok – felelt Géza. – Soproni rokonaimat kutatom, a háború alatt tűntek el.

Herpay szívélyesen elbeszélgetett a nyomozóval, aki rögtön észrevette a két hatalmas bőröndöt. Birkás cimbora ilyen egyszerűen oldaná meg a soproni rejtélyt?...

– Ön mostanában nem dolgozik – tette le a poharat a vendég. – Vagy igen?

– Azért vagyok itt – gyújtotta meg kialudt pipáját az író. – „Újhold Sopronban" című új regényemhez kell ismernem ezt a várost.

– De ismerősei vannak itt, nem?

– Senki.

(Hát Vas Rózsa? – gondolta kedvetlenül Simonyi. Tessék, öt perce ismeri, és máris hazugságon fogja.)

Herpay az órájára pillantott. Simonyi Géza fölkelt.

– Ne haragudjék, hogy zavartam.

– Üljön csak le, – kérte az író. – Van egy pesti telefon-beszélgetésem, rögtön jövök.

Kiment a szobából, a fiatalember figyelte a cipősarkai távolodó kopogását. Oda ugrott a táskákhoz, valóban nehezek voltak, kinyitotta az egyiket. Ohó, persze, a bőrönd tömve volt az író régebben megjelent könyveivel. Vadonatúj példányok, biztosan árulja a műveit. A másikban néhány ruhadarab, kéziratpapír, megírt fejezetek. És sok, sok könyv.

Gyorsan helyére tett mindent, az ablakhoz lépett, lenézett az utcára. A lámpák fényénél jól látta az oldalkocsis motorkerékpárt a túlsó oldal járdája mellett: színe zöldesszürke, száma 72. Mellette mennykő hosszú, szemüveges, göndör ifjú.

Igen, ez kezd az idegekre menni. Meg kellene gyorsítani valahogyan a nyomozást. De hogyan? Befogni a három kölyköt és kivallatni? Akkor az arany rejtekhelyét ismerő személyek világgá futnak. Előzetes letartóztatásba helyezni a tanárnőt? Ha kisül, hogy ártatlan, pokoli ricsaj lesz belőle. Herpay torkára tenni a kést? Mikor látta készülő regényének a kéziratát?

Vonatra ült, reggel fél kilenckor bekopogott Vörös ezredeshez.

– Na mondd, na mondd! – kiabált izgatottan a főnök. – Mi van odalent?

Felelni akart, de háta mögött nyílt az ajtó. A szíve lesüllyedt a bokájába. Francsek alezredes jött be, a terebélyes vállú Francsek, órjási öklеivel, negyvennyolcas lábaival.

A fiatal főhadnagy tisztelettel jelentkezett. Vörös ideges volt, a kirilájzumát, ha Simonyi üres kézzel jött haza, nem lesz kellemes hallgatni Francsek sósavba tunkolt szerencsekívánatait. Az alezredes meg azért szurkolt: ha eredményesen dolgozott a kisuvickolt ifjú, hát olyan szemtelen lesz, olyan ficsúrosan öltözködik majd, hogy

permanens gyomorgörcsökbe dönti őt. Súlyosan leült a bőrkanapéra, füstölt és tekintetét le nem vette Simonyiról.

Géza elmondta a problémáját.

Herpay bevonulása az ügybe mély hatást keltett. Herpay kimondottan reakciós és élvezet lenne bebizonyítani, hogy közönséges aranycsempész. Vöröst izgalomba hozta, hogy — amit sem Bolla, sem Francsek nem tudott kikurkászni, — a várkerületi ház Riesmayer tulajdona volt. És a három taknyos is roppant érdekes.

Francsek hallgatott, de utóbb fölkelt a kanapéról, rekedten szólt:

— Herpaynak semmi köze az ügyhöz. A három takonypóc... nem tudom. A tanárnő körül van a disznóság.

— Szerintem — vitatta az ezredes — Herpay nem írni ment Sopronba.

— Nem — sújtott a levegőbe Francsek.

— Akkor miért van ott?

— Át akar lógni a határon — fújt nagy füstöt Francsek, egyenesen Vörös ezredes orrába, hogy az szédülni kezdett. — Át akar lógni.

— Át — köhögött a főnök. — De a félmázsával együtt.

— Ha nem szigorítottam volna meg a határzárt — vágta ki mérgesen az alezredes — a félmázsa már odaát lenne. De csak rajta — nyitotta az ajtót —, lássuk hogyan eszi meg a békát a kismirglizett fiatalság!

Kiment, Vörös ezredes jókedvűen nézett utána.

— Ne hallgass rá — biztatta a fiút. — Én hiszek az ügyességedben.

Aztán parancsot adott, hogy Sós hadnagy autón vigye vissza Sopronba Simonyit, és pár napig maradjon ott a kocsival, segítse a két nyomozót.

9

Dömötör Lonci akkor ábrándult ki Bolla alezredesből, mikor az szemtelenül nevetett a három jóbarát nyomozási munkáján. De ezen a szombat délutánon, mikor meglátta a Deák téren kocsiba ülni azzal a titokzatos alakkal, aki a 09-es taxin jelent meg minap a Várkerületben: kijelentette barátai előtt, hogy Bolla benne van az aranycsempészetben. Könnyen lehet, hogy ő dugta el a félmázsát. Tehát esti sötéttel fel kell ásni az alezredes telkét, a Lóki soron.

— Helyes? — kérdezte.

— Helyes — csatlakozott Gyuszi.

— Nem! — rázta fejét Szmuk. — Valakinek figyelni kell a Várkerület 116-ot.

— Minek? — támadt rá a szilvásgombóc. — Ma este a tanárnő fellép a színházban.

— Csak bízd rám — felelte Karcsi. — Én ott leszek a Lajta-kávéház körül.

Mondotta, de a színháznál ácsorgott, ahol Vas Rózsa és az Énekkar kedvéért telt meg zsúfolásig a nézőtér. Szmuk mester lehorgasztott fejjel álldogált, szemrehányásokat tett önmagának. A féltékenység kínozza, és még engedi Loncit Gyuszival kettesben elmotorozni egy isten háta mögötti, elhagyott helyre? Ha a gombóc csak egy mikurkányit vonzódik a riválishoz, soha ilyen jó alkalmuk nem volt, amikor kirobbanhat közöttük a szerelmi mámor!...

(Folytatjuk)

Import humor

— Csendesebben!

(Az „Ici Paris"-ból)

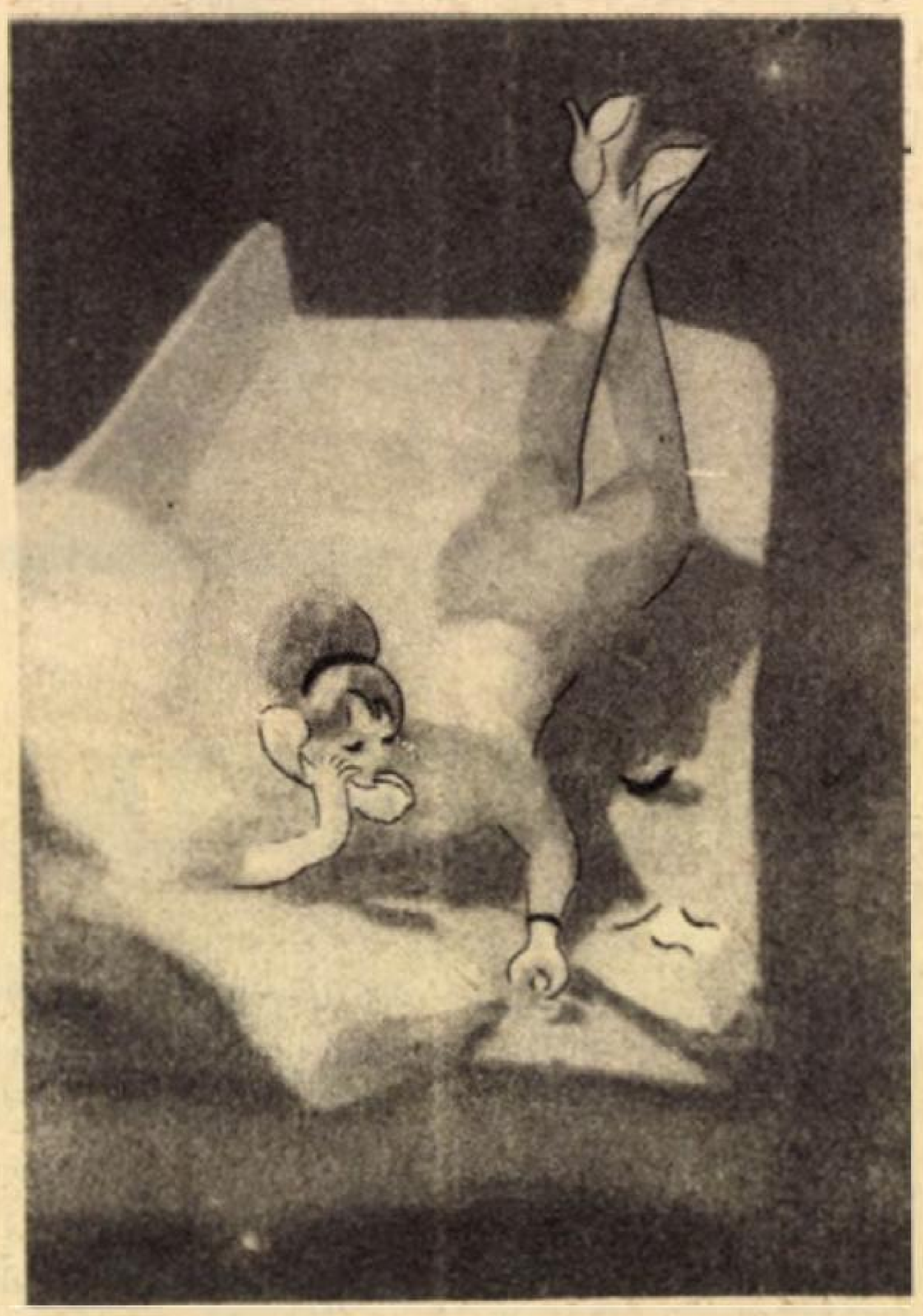
Az esztrádműsor vége

(A prágai „Dikobraz"-ból)

— Uram, ön téved, én Mohamed Szaud Al Maharani Yasmal Moké di Narnapur vagyok!...

(A római „Vie Nuove"-ből)

— Hogy mi újság nálunk? Új kalap, új kosztüm, új férj...

(A moszkvai „Krokodil"-ból)

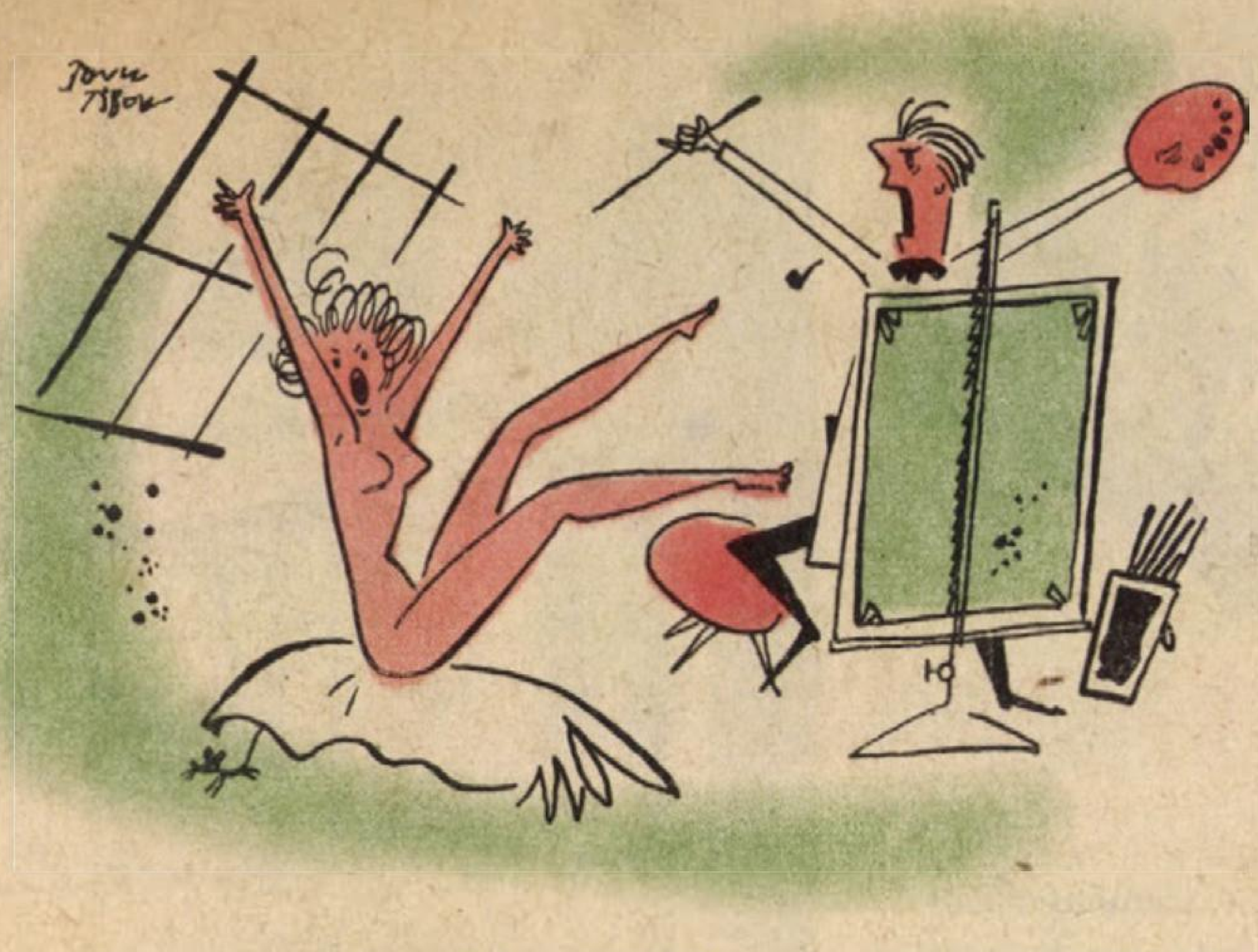

Hiúság

(A „New Yorker"-ből)

Festői pillanat

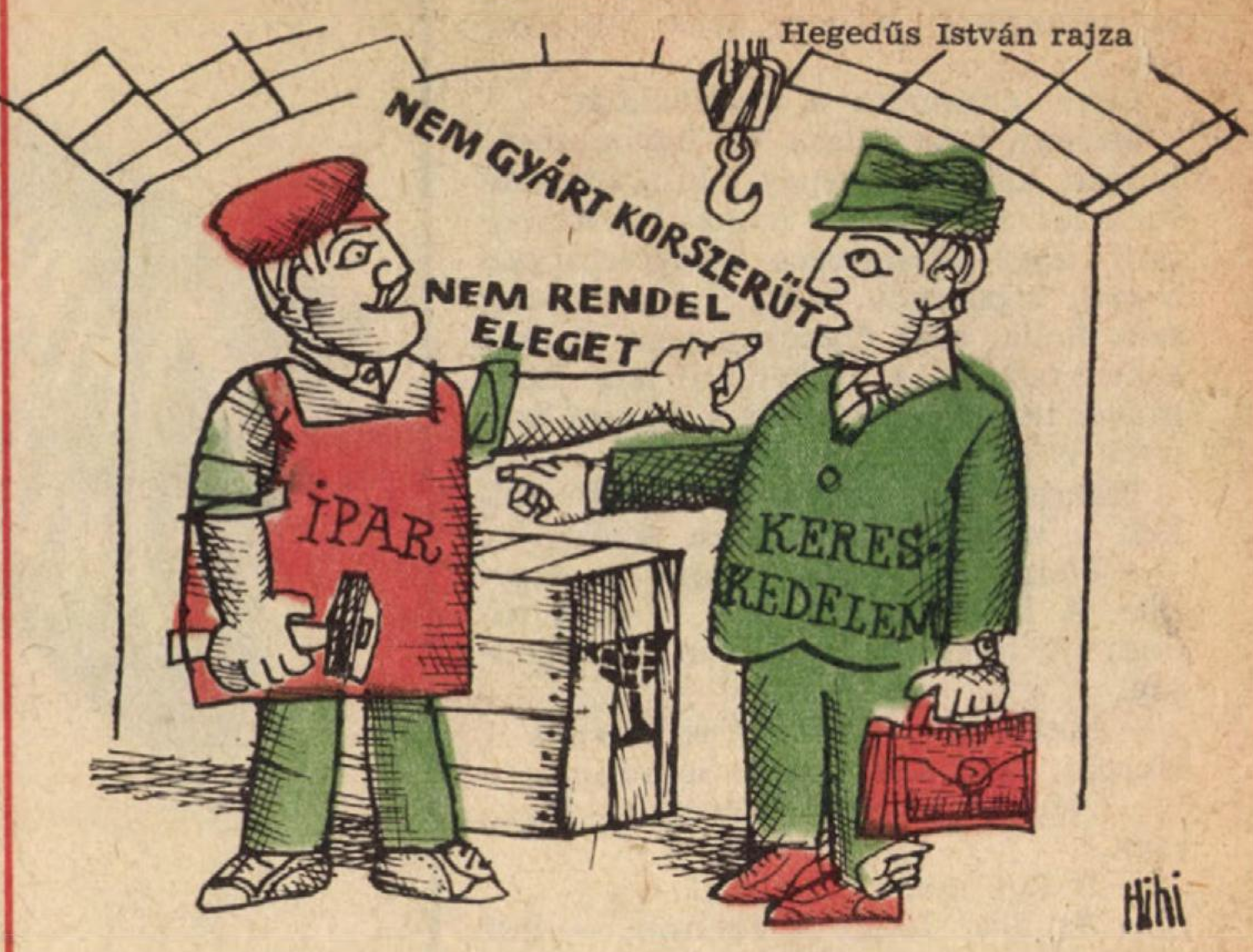
Toncz Tibor rajza

– Jaj, egy egér!
– Remek! Maradjon így! ...

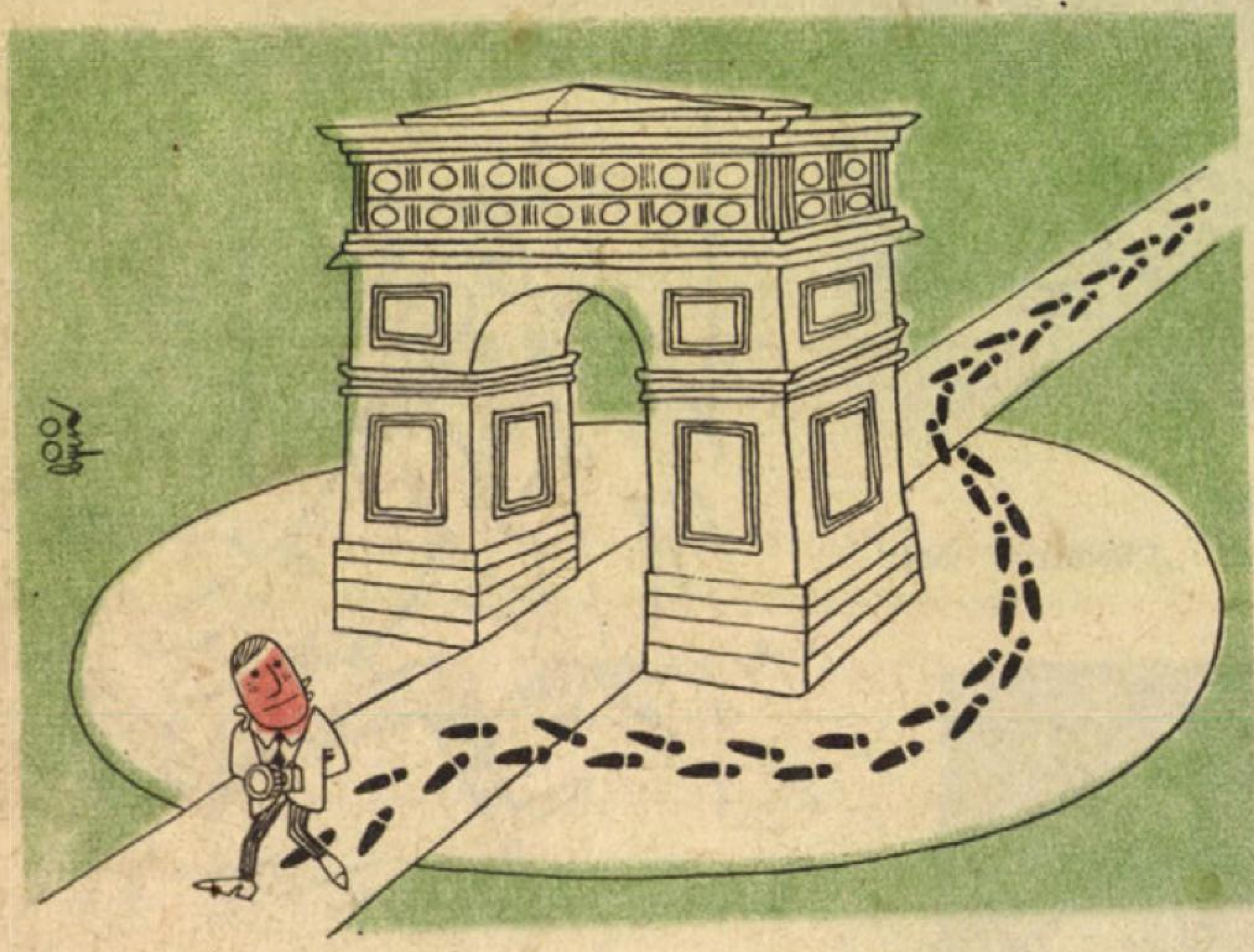
Örök vita

Hegedűs István rajza

Szerény ember

Balázs-Piri Balázs rajza

Tévé-közvetítés egy neandervölgyi kupamérkőzésről

Toncz Tibor rajza

Jönnek a szurkolók.

BORSSZEMEK

„Florida" névvel új szálloda építését tervezik a Szabadság-hegyen. Az ultramodern létesítmény 350 szobájába nem terveznek fűtőberendezést, így a szálló csak a nyári idényben fogad majd vendégeket. A továbbiakban nyilván épülnek majd csak tavasszal, csak ősszel és csak télen működő szállodák is: — így térül meg minél később a beruházás, és így lehet az országos szállodahiányt a lehető legtovább biztosítani. Ez csak ésszerű, nem?

*

Ha valamely panaszommal fölkerestem egy SZTK-szakrendelést, és vizsgálat előtt megmondtam a nevemet, még sosem fordult elő, hogy a doktor is érthetően bemutatkozott volna. Az ajtókon sincs tábla, hogy pl: „Itt doktor X rendel ettől eddig" — így aztán az ember rendszerint teljesen ismeretlen kézre bízza szívét, gyomrát, idegeit.

Nem így az állami és szövetkezeti fodrászatokban, amelyek kirakataiban egyre több helyen látható a bolti dolgozók névszerinti, teljes szereposztása, a manikűrösöktől a fejmosókig. Mégis csak más, ha az ember tudja: kire bízza haját, körmét, bajuszát.

A szépítőipar súlyt helyez az emberek bizalmára — az egészségügyi intézmények nem mindig. Gondolom, azért van ez így, mert a fodrászait könnyen cserebe-rélheti az ember — SZTK-orvoshoz viszont csak a saját körzetébe járhat...

*

Tábla a Thököly úti Róna vendéglőben:

„18 éven aluliak étkezés céljából csak 20 óráig tartózkodhatnak az étteremben."

Italozás, tvisztelés, randalírozás céljából akár éjfélig is ottmaradhatnak?

(Kaposy)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.5117 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504